

Celobert

Revista singular, local i de país

LA MAR DE PROP!

ACCHIO

Serveis complets de cafeteria
i xocolata amb xurros

972 96 17 10 • Pl. Theolongo Bacchio, 13 • Centre Vila Blanes

KIKU Paelleria
Restaurant

Pg. Pau Casals, 42 Blanes Tel. 972 332 727

GIRONÈS I RODÉS, S.L.
Scs. de J. Gironès, S.A. - Fundada el 1962

Aigua · Gas · Electricitat · Climatització · Calefacció
Plaques solars · Domòtica · Manteniment industrial

Jaume I, 70 - 17300 Blanes - Tel. 972 330 660 - Fax. 972 351 820
info@gironesirodes.com

arquitectura urbanisme

Juan Salvador Sorís i Sala, arquitecte.

arq(i)tec
SURÍS ASSOCIATS

C/. Esperança nº 45 baixos, Blanes (G)
Tel./Fax. 972.335.827
Mòbil. 630.970.991
mail. arq.tec@telefonoset.net
web. www.arqtec.cat

Farmàcia Oms-Arias

C.Nou, 8 / Blanes Tel. 972 330 595
620 466 631 farmacia.oms.arias

Desde 1934

Llibreria Fleca Fenals

PREMSA · REVISTES · LLIBRES
CÒPIES I IMPRESSIONS des de USB
SERVEI DE CORREU ELECTRÒNIC
ENQUADERNACIONS MATERIAL ESCOLAR
FLECA I PASTISSERIA

C. Pere Codina i Mont, 57 | Fenals - Lloret de Mar
Tel. Fax. 972 36 77 76 | papereria@fpenals.com

Vila Dental

Primera Visita **GRATUÏTA**
i raspall **ECO** de **REGAL!**

Passeig de Dintre, 13 Blanes 17300
Telf. 87 202 85 19

www.viladental.com @vila_dental

ELS BOMBERS I LA LLUNA

Autor: **Aniol Resclosa i Planes.**

Fotografia presentada als Premis Rahola 2023.

Incendi en una fàbrica tèxtil a Sant Jaume de Llierca (4/03/23)

«A la imatge apareixen, enfilats dalt d'una grua, els bombers, que apaguen el foc de la coberta acompanyats de la lluna. Destaca la composició de la fotografia, formada per dues formes geomètriques: l'escala, el raig d'aigua i la coberta creen un triangle, mentre que la lluna és una petita rodona que apareix més amunt.» ■

De l'editor BCBIFF	4	Vila de Tossa Fets, gent i patrimoni	20
Valor afegit Europa i les seves lleis	5	Medi ambient i ecologisme Sacs de cafè i restes de poda [...]	30
Vila de Blanes Fets, gent i patrimoni	6	Salut #2 DMAE	32
Blanencs fora Vila Albert Rondon	10	L'Oracle On és la burgesia catalana?	34
Parlem amb Jordi Calvet	14	Els Països Catalans #15 La Guerra dels Segadors (II)	38
Vila de Lloret Fets, gent i patrimoni	18	Parlament Eleccions 2024	40
Nit de la cultura La Plataforma per la Pau [...]	22	UE27 L'extrema dreta [...]	34

Una llengua no mor perquè els que no la saben no l'aprenen, una llengua mor perquè els que la saben no la parlen

→ **SEGUEIX-NOS A INSTAGRAM!**
@celobert.cat

www.celobert.cat

El paper amb el qual confeccionem el **Celobert** prové d'explotacions forestals sostenibles i per a la seva producció s'han seguit els més estrictes controls mediambientals.

Els lectors de **Celobert** que ho vulgueu, podeu demanar que us fem arribar la revista en format pdf a **info@celobert.cat**

Celobert

Edició Costa Brava Sud
Noticiari i opinió de la vida quotidiana
Maig 2024 | Núm. 222

Editor i director

Lluís Amat
639 082 976 | info@celobert.cat

Patrocinadors

Comptem amb el suport dels
anunciants d'aquesta edició

Disseny gràfic i maquetació

Maria Àngels Maresma

Col·laboradors

Aitor Roger, Bruna Solei,
Jordi Borràs, Guifré Ripoll,
Marina Garcia Carbonell,
Maria Joancomartí, Jaume Planas,
Pol Ginesta, Olga Casado,
Josep Borrell, Alba Lupiañez,
i Fèlix Rabassa i Martí

Convidats

Germán Bartolomé, Dani Garcia
Crespo, Núria Perea Domènech,
Associació Minerva, Miquel Ribot,
Sandra Gómez, Joan Felip,
Xavier Diez, Gerard Barceló
i Antoni Rosa

Fotografies

M. Assumpció Comas, Tomàs Solà,
Jordi Triadó, Arxius Municipals
i Ajuntament de Blanes, Lloret i Tossa

Il·lustracions

Joan Antoni Poch
i Maria Àngels Maresma

Consell lingüístic

Anna Camps i Puig

www.celobert.cat

[@celobert.cat](https://twitter.com/celobert.cat)

Dipòsit legal

GI-1121-2003

Cap part d'aquesta publicació
pot ser reproduïda o difosa per
cap mitjà sense permís de l'editor

No tenim preu

DE L'EDITOR

Ai, la llengua!

La llengua, el català, ha tingut un paper important durant l'última legislatura. No en positiu, ben bé al contrari. El retrocés en l'ús de la llengua catalana, sobretot entre els joves, preocupa. Cada cop n'hi ha menys que utilitzen el català per relacionar-se amb el seu entorn i el deixen únicament com a idioma de l'escola (i gairebé ni això). El Govern s'ha posat les piles -diuen- i en aquests últims anys sembla que ha iniciat diverses campanyes perquè el català "torni a estar de moda". Però també perquè els professionals de l'ensenyament, de la medicina, de la justícia i, entre molts d'altres, els polítics l'utilitzin habitualment i cordialment. ■

Ara, ens criden a votar el 9 de juny a les europees!

Que Brussel·les no ens faci
perdre l'europèisme

"La fal·lera reguladora maldestra dels despatxos de Brussel·les pot acabar fent que aviat no quedi res per regular"

Els catalans sempre hem mirat cap a Europa, perquè mirar cap a Madrid era inútil. És millor mirar cap al nord i emmirallar-s'hi. Això no ha canviat i la població d'aquest país continua sent majoritàriament europeista. Fins al punt de gesticular constantment per subratllar amb vehemència que una Catalunya independent voldria mantenir-se dins de la UE. Malgrat la decepció del 2017.

Però **una cosa és Europa, la idea, la vocació, i una altra cosa són les institucions europees, gegantines, distants, percebudes com a inclements i regides, a l'hora de la veritat, pels estats**. Això no és l'Europa dels pobles, i ja li estan rebentant les costures. ■

Celobert, crear bellesa i dir la veritat

Alba Lupiañez
Politòloga

OPINIÓ

La legislació europea és densa i complexa, tant pel seu procés d'aprovació (llarg i tediós) com per les maneres que cada Estat aplica cada norma en els seus territoris. Tanmateix, sí que podem diferenciar tres grans potes de textos legislatius.

En primer lloc, hi ha les **Directives**, que són les normes que estableixen un marc comú i uns objectius perquè tots els països integrants de la Unió Europea els apliquin. És a dir, a partir de la directiva, cada Estat ha d'elaborar les lleis pròpies que garanteixin el compliment de la directiva, a través d'un procediment legal que s'anomena transposició.

Per exemple, durant el mes de febrer, el Consell de Ministres va aprovar l'avantprojecte de Llei per transposar la Directiva UE 2019/1152, del Parlament Europeu i del Consell, de 20 de juny de 2019, relativa a unes condicions laborals i transparents.

L'any 2019 la UE aprovà la Directiva que preveu determinades normes laborals d'obligada aplicació a tots els membres de la Unió i l'Estat Espanyol s'assegura, amb aquesta llei que s'aprovarà durant el 2024, modificar l'article 4 de l'Estatut dels Treballadors, afirmant el dret que les condicions de treball siguin previsibles (entre altres, si el contracte no ho especifica, es presumirà indefinit i a temps complet).

El segon tipus de text que s'aprova a través de la UE són els **Reglaments**, que són normatives que s'apliquen directament i

que afecten a tots els països de la Unió: no fa falta que l'Estat faci res, són d'obligat compliment.

En aquest sentit, el Reglament europeu 2023/2854 sobre normes harmonitzades per a un accés just a les dades i la seva utilització, conegut com a Reglament de Dades o *Data Act*, que entrarà en vigor el 12 de gener de 2024 i serà aplicable a partir del 12 de setembre de 2025, determina qui pot accedir, transferir i utilitzar dades dels usuaris de la UE.

Per acabar, la tercera pota de la normativa europea són les **Decisions**, que les emet la Unió Europea a Estats membres o empreses i són directament aplicables.

Per exemple, és del 9 de febrer de 2024 la Decisió 2024/630 sobre la posició que la UE adoptarà en la catorzena reunió de la Conferència de les Parts de la Convenció sobre la Conservació de les Espècies Migratòries d'Animals Silvestres. La UE decideix, per exemple, donar suport a que l'espècie *Lynx lynx balcanicus* s'inclogui en la convenció (Article 1 de la Decisió).

Com veiem, la Unió Europea té diferents mecanismes per legalitzar en aspectes molt variats i diversos. Per això és tan important entendre quines són les seves competències i **participar en l'elecció dels membres del Parlament Europeu**, òrgan determinat en l'aprovació de Directives, reglaments o decisions. ■

El Mirall estrena el seu darrer muntatge: 'Nebulosa' a Blanes

El Teatre de Blanes va acollir el darrer cap de setmana d'abril, la nova dramaturgia creada i dirigida per Pep Alum amb el suport de Carme Rodríguez, una invitació a somniar

Una vegada més, la veterana formació El Mirall ha tornat a sorprendre i cercar la complicitat dels espectadors en les dues representacions que van tenir lloc dissabte a la nit i diumenge a la tarda.

Sota el títol de 'Nebulosa', amb dramaturgia i direcció del fundador del grup, **Pep Alum**, amb **Carme Rodríguez** com ajudant de direcció. L'han fet realitat un elenc d'actors i actrius que, en alguns casos, ha estat la primera ocasió que participen en l'experiència teatral.

En la línia del què sol ser *marca de la casa*, es tracta d'una proposta teatral coral, inspirada en la vida real i en la onírica que a tots i totes ens sedueix. Amb una escenografia espartana –l'escenari del Teatre de Blanes nu de cametes i altres *ornaments*– que també sol ser la triada per aquest grup, els únics elements centrals era justament la interpretació actoral.

'NEBULOSA' O BALLAR PRIMER I PENSAR DESPRÉS

Qui és l'ànima des de fa dècades del grup El Mirall, Pep Alum, explica que una de les inspiracions que mou 'Nebulosa' és un poema de Samuel Beckett. Tota una declaració d'intencions, un al·legat a la capacitat de somniar de la humanitat, tot i que darrerament sembli impossible. Es tracta d'un poema que el dramaturg blanenc juxtaposa a una frase més coneguda, la de John Lennon que deia que **'la vida és allò que passa mentre fem plans'**.

Per contra, Pep Alum defensava aquest poema beckettian: **"Intenta-ho sempre, equivocat', no et preocupis. Torna a intentar-ho, torna't a equivocar, però equivoca't millor. Balla primer, pensa després !. Aquest és l'ordre natural"**. A partir d'aquesta autèntica declaració d'intencions es pot intuir millor què li espera a l'espectador que decideixi acceptar aquest nou repte d'El Mirall, després de l'excel·lent rebuda que van tenir les dues primeres representacions.

Clara Adell, Mireia Bautista, Sílvia Marquès, Patrícia Gonzalez, Càrol Armengol, Carme Rodríguez, Pep Alum, Xavier Puigdemont, Mireia Font, Esther Bordallo, Lisa Ferri i Oriol Gallart. També fora d'imatge Jaume Claret i Kam Henao.

NEBULOSA

Una mena de purgatori on fer net

OPINIÓ

Han vist *Los idiotas* (1998) de Lars Von Trier? La pel·lícula danesa formava part del moviment Dogma capitanejat pel mateix director de *Bailando en la oscuridad* o *Rompiendo las olas*. Vaig visionar l'obra a l'enyorat Cineclub Fortuny, probablement a la sala de l'esbarjo parroquial. Un cop finalitzada la projecció, el meu millor amic i jo vam anar a comentar-la a l'Ancla, el nostre pub al qual havíem declarat fidelitat eterna, també avui desaparegut. La trama del film seguia un grup de provocadors —els idiots del mateix títol— que vivien segons les seves normes a esquenes de la societat benpensant dirigits per un paio un xic *snoob* com si fossin una mena de secta-comuna alternativa. En un moment donat, una dona, la protagonista, qui acaba de patir un tràgic trasbals vital al perdre un fill, s'uneix a aquell seguici després d'assistir a un acte performatiu dels "eixebrats". No vol cap mena de condol. Trenca amb tot i tothom. Res de vetllar el taüt de la seva criatura en una litúrgia amb tones de menjar i beure i la casa plena de familiars i amics. El dolor només és seu i ella vol ESCOLLIR com traginar-lo perquè sap que no se'n desempallegarà mai. Amb aquella patuleia realitza una catarsis vital i necessària per sobreviure el traspàs d'allò que més s'estimava. Res la lliga amb la seva vida anterior. El meu amic criticava la seva decisió. Jo, la defensava tot i que detestés amb escriu el líder d'aquella tropa.

Nebulosa —el títol del nou espectacle del grup El Mirall que hem pogut veure al teatre de Blanes a finals d'Abril— és el nom que designa un espai imaginari on tothom pot adreçar-se per un període de temps delimitat i fer possible tot aquells anhels que no s'han pogut materialitzar per diferents raons en el llarg inventari de desencisos que és el dia a dia de les nostres existències tedioses. Les oportunitats perdudes, dins *Nebulosa*,

es poden fer realitat. Hom pot redimir-se amb un mateix. Aquell banquer ofegat en la monotonia que en una altre vida havia estat temptat a ser un còmic, ara, en aquest espai conquerit, pot recuperar el nas vermell i exercir de pallaso. Maternitats desitjades, donaran els seus fruits en un part poètic. Projectes avortats, acabaran desenvolupant-se. Fins i tot un híbrid entre l'Ocaña i en Pavlosky s'abillarà amb un vestit de folklorica i pujarà dalt un escenari per actuar davant un públic al qual vol convidar a deslliurar-se de les brides, aquests convencionalismes que s'arrossegueu com un llast pesat. *Nebulosa* és un territori mític, com Ítaca o Antaviana.

En el nostre món real de formigues treballadores abocades al consumisme que han hagut de castrar molts dels seus somnis de joventut, sense transcendències ni actes heroics, potser no ens adonem i també existeixen uns espais físics autèntics que ens ajuden a surar en una nebulosa on aconseguim il·luminar tots els angles morts de la nostra personalitat per així fer-nos transparents. Malauradament, alguns estan desapareixent, llocs d'esbarjo i comunió, on hem fet l'ànec quan anem un xic molls —penseu en aquella altra gran pel·lícula danesa, *Otra ronda* (2020), d'un ex membre del grup Dogma, en Thomas Vintenber— on hem edificat projectes inassolibles, on hem confessat secrets íntims, on hem homenatjat sense censura ni vergonya els nostres morts i hem brindat per la vida. Alcín la copa, amics lectors, per l'Ancla, el Riqui's, el Cineclub Fortuny, en el seu moment succedanis sòlids, visibles i reals d'aquesta *Nebulosa*, terreny oníric un xic idealitzat, potser amb un regust entre hippie i New age, que ens ha ofert-mostrat El Mirall en la seva recent obra. Busquin-los. Tard o d'hora els trobaran. Evitin donar cops de cap cecs en el mur de les lamentacions. ■

Amb el suport de Ceigrup Blanes, la mar de prop!

Ceigrup
Blanes

Anselm Clavé 5, baixes - 17300 BLANES (G) |
Tel. 972 35 80 70 - realestate@ceigrupblanes.com
www.ceigrupblanes.com

Advocats
Assessoria
Serveis immobiliaris

Dissemy - www.thosunbars.com

Moments per gaudir el dia i la nit
www.calatreumal.com

CALA TREUMAL-BLANES (GIRONA). TEL: 972 191 230 / INFO@CALATREUMAL.COM

«Hay tres prioridades en mi vida.
La primera es la literatura.
La segunda: la literatura.
Y la tercera: no pienso repetirme»

Poques persones saben que en l'especial del mes de juliol del 2024 de la revista Celobert dedicat a Bolaño, s'hi amaguen uns versos inèdits del poeta xilè. Un bon amic blanenc de l'escriptor, l'antic pastisser Joan B. Planells, els va cedir de manera desinteressada. El marmessor intel·lectual de Bolaño, el reputat crític i editor Ignacio Echevarría, ens ha confirmat que desconeix aquest notable esqueix de poema. L'editor que el va encimbellar amb el segell Anagrama, Jorge Herralde, ens confessa que mai abans els havia llegit. La vídua de l'autor de *Los detectives salvajes*, la Carolina López, després que li hàgim preguntat al respecte, ens ha explicat que ha rastrejat entre carpetes i arxius del seu marit dedicats al gènere líric i no ha topat amb aquelles estrofes. *Missing*.

Els pocs que els han pogut tastar, hi reconeixen la veu de Bolaño, la mateixa cadència suau de quan parlava que és tal com escribia. Consideren que podria ser un descart de *Los perros románticos*. Per la temàtica i la maduresa que desprenen, encaixaria a la perfecció en aquell recull publicat per en Jaume Vallcorba amb Acantilado.

La sorpresa —el desengany majúscul— que han rebut els qui els han descobert d'incògnit, ha estat adonar-se que el poema estava inacabat. Li manquen estrofes. Ho poden comprovar si recuperen l'especial que recordava els vint anys del traspàs de Bolaño (Celobert 212). Sense temps a perdre, els fanàtics erudits s'han dirigit a Blanes. Volien parlar amb el senyor Planells. Un cop localitzat, l'han assetjat a preguntes. L'ancià, delmat de forces —el pes dels anys i una salut precària— els ha dirigit rere una possible pista anotada en un tovalló de paper. Damunt la seva superfície rugosa hi apareix una adreça: la botiga Jocker Jocs, freqüentada per en Roberto mentre va estar viu com a bon amant dels jocs lúdics d'estratègia militar. En Santi, el propietari, els ha revelat que ha estat escollit per dissenyar una gimcana per tal de retrobar els fragments perduts de la poesia d'en Bolaño amb la complicitat dels vells camarades blanencs de l'escriptor. “En realitat manquen dos parts”, especifica en Santi. “La primera part que hi falta va aparèixer en un exemplar de la mateixa revista blanenca. El seu número coincideix amb el número de soci del Videoclub Serra on estava afiliat el mateix Bolaño”. “En aquell local dels Pins, davant de l'antic pavelló municipal, en Roberto hi passava moltes estones fent-la petar amb en Narcís i sovint llogava

alguna cinta VHS d'algun director de cinema iranià que només coneixien quatre friquis”, afegeix l'amo del Jocker Jocs.

Segons ens informa, l'altre tros que ha de completar el poema inèdit, encara no ha vist la llum en paper. La combinació de xifres entre el número de l'estudi d'en Bolaño en el carrer del Lloro i el número que correspon al bar *El Hogar del productor* situat al passeig de S'abanell —centre neuràlgic d'aquell Blanes de 1985 on acabava d'aterrar un Bolaño desenganyat amb la ciutat de Girona— on l'escriptor va fer les primeres amistats amb una colla de jovencells enganxats a l'heroïna, componen el número màgic del Celobert on apareixerà el darrer fragment que desvetllarà el significat general d'aquell enigmàtic poema. Els rastrejadors, hauran d'estar a l'aguait.

Per disposar de les bases d'aquesta entremaliadura perpetuada pels col·legues blanencs del Bolaño que vorejava els cinquanta —quan ja és un escriptor reconegut i premiat— els detectius-lectors han de fer-se amb un exemplar del número 222 del Celobert del mes de Maig.

Un dels primers amics que va fer Bolaño en arribar a Catalunya, va ser A.G.Porta, escriptor com ell. El coautor de la primera novel·la escrita a quatre mans amb Bolaño, ha estat el valedor d'aquestes estrofes que són propietat d'en Planells. A.G.Porta els va veure engendrar en una visita fugaç a Bolaño a Blanes, “els recordo bé, amb precisió”, quan aquest ja vivia en el pis del carrer Ample.

La junta *Amics de Bolaño* ha decidit que la primera persona que arreplegui i ajunti el poema sencer, serà obsequiat amb un lot de llibres gentilesa de la llibreria Sant Jordi de Blanes, on Bolaño de tant en tant es firava i que representa l'enclavament número 9 de la seva ruta literària. La Pilar, l'ànima d'aquest establiment, portaveu de la junta que ha configurat la juguesca, ens relata que el xilè sovint pujava a Barcelona per parlar amb l'Herralde o per fer-se alguna revisió mèdica arran dels seus problemes hepàtics i que mai tornava a Blanes amb les mans buides. Molts desconeixen les seves visites clandestines a la llibreria La Central. Diu la llegenda que Bolaño abandonava esborrany de poemes escrits sobre qualsevol paper que havia arreplegat i que els deixava entre les fulles dels exemplars d'*Una temporada a l'infern* del seu estimat Rimbaud. ■

Jaume Planas
Perxachs
Escriptor

BLANENCS FORA VILA ALBERT RONDON

El blanenc Albert Rondon (1993) és oficial de pont per a l'empresa danesa Maersk, la major empresa marítima del món, a bord de vaixells de suport marítim *offshore*, que es dedica, sobretot, a dos mercats energètics: el dels hidrocarburs i l'eòlic-marítim.

Per començar, podries dir-nos en què consisteix la teva feina? Quines són les tasques principals que has de dur a terme?

Doncs és una mica llarg d'explicar, però a grans trets soc segon oficial en una embarcació que treballa en el sector *offshore*, que literalment vol dir «allunyat de la costa, a alta mar». Passo 28 dies embarcat. Es fan tornos de 12h i el nostre objectiu és donar servei a les plataformes de petroli i als molins eòlics marins. Un cop passats els 28 dies, tens 28 dies de descans; són com unes vacances en què pots fer el que vols; per tant, al cap de l'any treballo sis mesos, però són sis mesos molt intensos... Sempre dic que és una feina que et dona molt temps però a la vegada te'l treu.

Els vaixells del sector *offshore* són punters en navegació; estan molt al dia tecnològicament parlant i treballem amb el sistema de posicionament dinàmic: aquest sistema rep multitud de dades de forces externes com el vent, els motors, totes les hèlices de propulsió, etc. Amb aquestes dades, el sistema de posicionament dinàmic crea un model que controla el vaixell automàticament i ens permet mantenir una posició amb un marge de 10 a 40 centímetres. Com a oficial de pont, controlo aquest sistema, que és imprescindible per executar les feines que fem, les quals requereixen de gran precisió. Realment, és una feina molt poc monòtona, perquè cada dia fas coses diferents.

Què et va inspirar a estudiar a la Facultat de Nàutica de Barcelona i a seguir una carrera com a oficial de vaixells mercants?

Des de petit, he tingut molta fixació pel mar; sempre ha tingut molta influència en mi. Recordo que els estius, des de la

platja de Blanes, es veuen passar a la llunyania els creuers i els vaixells de càrrega, i vaig començar a voler ser capità. De fet, vaig començar a dir-ho de ben petit! A més, recordo que a l'estiu, també, sempre anava amb la bicicleta al port a veure com arribaven els quillats (les barques de pesca); m'agradava molt. En tinc un bon record, d'aquells temps.

Després d'haver treballat en vaixells de càrrega, què et va portar a especialitzar-te en vaixells del sector *offshore*?

Quan vaig acabar els estudis, vaig estar una temporada treballant per Espanya embarcat en vaixells de càrrega i, al final, la principal tasca que s'hi fa és portar una mercaderia del punt A al punt B, i la màxima aspiració és ascendir de càrrec. No em desagradava, però no em motivava prou. Tenia ganes d'especialitzar-me en *offshore* perquè realment em cridava molt més l'atenció, ja que és una branca del sector molt més tècnica i en què es realitzen multitud d'operacions de diferents complexitats. Com a curiositat, he de dir que en aquest sector no solen haver-hi espanyols; la majoria són nòrdics o anglosaxons, i se sorprenen quan els dic que soc català.

Has tingut alguna mala experiència a alta mar que t'hagi fet agafar por a navegar?

Li tinc molt de respecte al mar. En moltes ocasions, em toca fer el torn de migdia a mitjanit, i quan pugues al pont i veus la immensitat negra davant teu... Fa molta basarda, la veritat. Pel que fa als accidents, no acostuma a haver-n'hi perquè sempre estem rebent formació per evitar-los. La formació es basa, de fet, en estudiar i analitzar antics accidents reals. S'ha de pensar que en aquesta feina estem completament monitorats i se segueixen diferents protocols per minimitzar o evitar al màxim els incidents. Ara em ve al cap un incendi que vam patir a bord... I la veritat és que passes moments de molta angoixa, però cadascú tenia molt clar què havia de fer; estem molt preparats per al que pugui passar.

Com descriuries el teu paper actual en els vaixells de suport marítim *offshore* de Maersk?

Be, actualment treballo per una de les empreses amb més experiència al sector *offshore* i els companys de feina són persones molt especialitzades i amb experiència. A part, els vaixells són punters en tecnologia i eficiència energètica. Hi ha molt bon ambient i sempre tenim el nostre temps lliure després de la feina.

[...] Tenia ganes d'especialitzar-me en offshore perquè realment em cridava molt més l'atenció, ja que és una branca del sector molt més tècnica i en què es realitzen multitud d'operacions de diferents complexitats

Quins són els principals reptes i satisfaccions de treballar en aquest sector marítim tan específic?

Diria que, igual que altres persones, m'inquieta la dependència energètica que tenim com a societat, i treballant en el sector marítim de l'energia veig el potencial que tindria l'eòlica marina offshore al litoral que tenim. És un repte que tenim com a societat, i moltes vegades hi reflexiono. Hem de decidir el nostre model energètic per millorar la nostra sostenibilitat. Personalment, conec com s'està treballant al litoral de la Catalunya Nord amb l'eòlica marina i ho veig amb bons ulls.

Què et motiva més en la teva feina actual?

El que més em motiva ho trobo en el dia a dia, en els reptes que afrontem quan instal·lem àncores al fons o reparem les cadenes de fondeig de les plataformes marines. Sempre és un repte, perquè són equipaments que pesen fins a 120 tones.

Quins són els teus objectius professionals a mitjà i llarg termini dins de la indústria marítima?

Sincerament, mai he tingut pressa per pujar i arribar a capità, soc molt feliç amb el que faig i em sento molt ben valorat. Treballant bé i a gust, tot arriba.

Quin és el teu millor record de les teves experiències a bord dels vaixells en alta mar?

Tinc molts bons records d'alta mar. Per exemple, m'agrada el fet de compartir una operació/expedició amb companys d'altres nacionalitats, el respecte mutu que ens tenim, el fet de conèixer altres cultures i costums... Tot això trobo que és molt enriquidor. S'ha d'entendre que en aquest tipus d'expedicions poden haver-hi fins a 65 tripulants de diferents

parts del món, tot i que on soc actualment som uns 30. A part d'això, sé que soc un privilegiat per poder veure sortir i pondre's el sol a alta mar; és molt gratificant, m'omple moltíssim.

Quin paper ha jugat la teva família en el teu recorregut professional i personal fins ara?

La meua família és molt important per a mi. Venim de tradició professional botiguera i no tinc antecedents propers que s'hagin dedicat al mar, però ells sempre m'han recolzat i m'han animat a persistir fins aconseguir el meu objectiu laboral. Ara em sap greu ser lluny de casa, però cada any anem a veure la família durant un o dos mesos; i, amb la meua parella, que és del Brasil (de Natal, concretament), sabem que a la llarga, quan decidim formar una família, tornarem a viure a Blanes per la qualitat de vida.

Què tal la teua vida al Brasil?

Vivim a Natal, un poble del nord-est del Brasil, perquè la meua parella és d'allà. La veritat és que hi estem molt bé perquè la gent és molt amigable, el clima és bo i el menjar també val molt la pena.

Quins consells donaries a algú que estigui considerant seguir una carrera marítima com la teua?

Acadèmicament, l'únic consell que podria donar a algú que vulgui seguir els meus passos és estudiar, esforçar-s'hi i treure's tots els títols necessaris. S'ha de tenir en compte, a més, que és un sector en què cal picar molta pedra per aconseguir el teu objectiu. Tinc molts amics que han intentat entrar-hi i no han pogut, i per això aconsellaria a qui vulgui dedicar-s'hi que persisteixi, encara que a vegades pugui semblar que l'objectiu és encara molt lluny. Un últim consell que podria donar és que s'ha de ser atrevit i sortir de la zona de confort. A mi això realment em va ajudar molt.

A través del següent codi QR podreu visualitzar un vídeo en què s'explica la tasca que desenvolupen l'Albert i els seus companys a alta mar. ■

Marimurtra celebra el centenari de la creació del Jardí amb activitats durant tot l'any

El Jardí Botànic Marimurtra de Blanes celebra enguany cent anys de la seva creació i la Fundació Carl Faust ha organitzat un seguit d'actes per recordar l'esperit d'esforç i passió per la botànica del seu fundador, Carl Faust, que va projectar un jardí de referència mundial

A més de celebrar els cent anys de la creació del botànic, enguany també es commemora el **150è aniversari del naixement del seu fundador, Carl Faust**, qui va néixer a Hadamar, Alemanya, el 10 de setembre de l'any 1874.

El tret de sortida dels actes de celebració del centenari va tenir lloc el passat 24 d'abril, data de celebració de la commemoració de la seva mort. Es va dur a terme un acte amb **dues ofrenes florals**: una a la tomba que hi ha al cementiri de Blanes -en la que hi van assistir diversos membres del patronat de la Fundació Carl Faust i l'equip del Jardí Botànic Marimurtra- i una altra a l'estàtua de Carl Faust situada al Passeig de Mar de Blanes -en la que també hi han participat l'alcalde de Blanes, Sr. Jordi Hernández, el regidor de Medi Ambient, Parcs i Jardins, Sr. Jaume Frigola, els alumnes de 3r de primària de l'escola Carles Faust de Blanes, amb un mestre i el director del centre escolar, Carles Martín. Els alumnes van obsequiar als diferents membres de l'acte amb un bolígraf personalitzat de l'escola i la Fundació Carl Faust va agrair la participació dels estudiants entregant-los un punt de llibre del centenari del Jardí Botànic Marimurtra.

Un altre dels actes principals del centenari va tenir lloc el passat 5 de maig, quan el Jardí estrenar la primera edició del **festival familiar botànic, Marimurtríssim**, que va ser tot un èxit amb totes les entrades exhaurides. Un esdeveniment pensat exclusivament per al públic familiar, on les famílies van participar entusiasmades en tallers dinàmics i educatius centrats a millorar la biodiversitat, com la construcció d'hotels d'insectes i menjadores d'aus. També hi va haver visites guiades i una gimcana autònoma per fomentar l'interès i coneixement sobre botànic tant per grans com per petits. La participació del públic va estar excel·lent, amb una oferta variada de col·laboradors i establiments locals. El festival, també pretenia apropar la ciència i la botànica a la ciutadania, així com fomentar la participació dels blanencs i blanenques en les activitats que organitza **Marimurtra**.

Una altre acció que s'ha iniciat en el marc del centenari aquest 2024 és la col·laboració amb l'Arxiu Municipal de Blanes per ampliar el fons documental de la **Fundació Carl Faust**. Per fer-ho Marimurtra fa una crida a totes aquelles persones que tingui fotografies, postals, filmacions i documents de diferents tipus del **Jardí Botànic Marimurtra** i els anima a fer una cessió d'aquests materials en format digital a l'Arxiu.

• PATRIMONI •

Commemoració 72è
aniversari mort de Faust

Foto Marimurtríssim:
Estampació de tints
naturals. Mònica Dòria

Al llarg de l'any també s'han previst diverses exposicions a la Biblioteca Comarcal de Blanes i a la Casa Saladrigas. Durant aquest mes de maig i fins el 14 de juny es pot visitar a la biblioteca la mostra **Llavors del Jardí Botànic Marimurtra**. D'altra banda, del 13 de maig fins el 14 de juny, es podrà veure l'exposició **Centenari del Jardí Botànic Marimurtra**, que relata el pas d'aquests cent anys d'història del Jardí. A partir del dimarts 28 de maig i fins l'11 de juny, serà el torn de l'exposició de dibuixos escolars. Aquests són els dibuixos guanyadors finalistes del concurs escolar de dibuix Centenari de Marimurtra en el que han pogut participar tots els alumnes d'Educació Primària de totes les escoles de Blanes.

Una altra de les accions per donar a conèixer els cent anys d'història del Jardí és la **conferència Centenari del Jardí Botànic, a càrrec de Josep Maria Camarasa**, patró de la fundació Carl Faust, el 24 de maig, a les 18 h, a la biblioteca comarcal. Camarasa és autor -juntament amb Maria Elvira- del llibre *De la mar de Blanes a l'oceà*

planetari, en el qual dóna a conèixer la correspondència entre Faust i el botànic català Ramón Margalef.

Fa cent anys que Carl Faust va crear un jardí botànic als primers penya-segats de la Costa Brava per poder-lo oferir a la ciència i als científics. Va crear un lloc on es poguessin estudiar les plantes i la vida. Cent anys després, la **Fundació Carl Faust** continua gestionant el **Jardí Botànic Marimurtra**, mantenint la seva col·lecció botànica i posant-lo a disposició de la recerca, la conservació i la divulgació científica. Tot plegat, afrontant els nous reptes que planteja modernament la gestió de la biodiversitat i el canvi climàtic. En resum, continua realitzant el somni al qual Carl Faust va dedicar el seu patrimoni i la seva vida.

La Fundació Carl Faust va ser mereixedora el 2009 de la Creu de Sant Jordi i el Jardí Botànic Marimurtra està classificat com a Bé Cultural d'Interès Nacional per la Generalitat de Catalunya. ■

Templet abans
de l'escala gran

Tres activitats de dinamització lingüística impulsades per l'Oficina de Català de Blanes

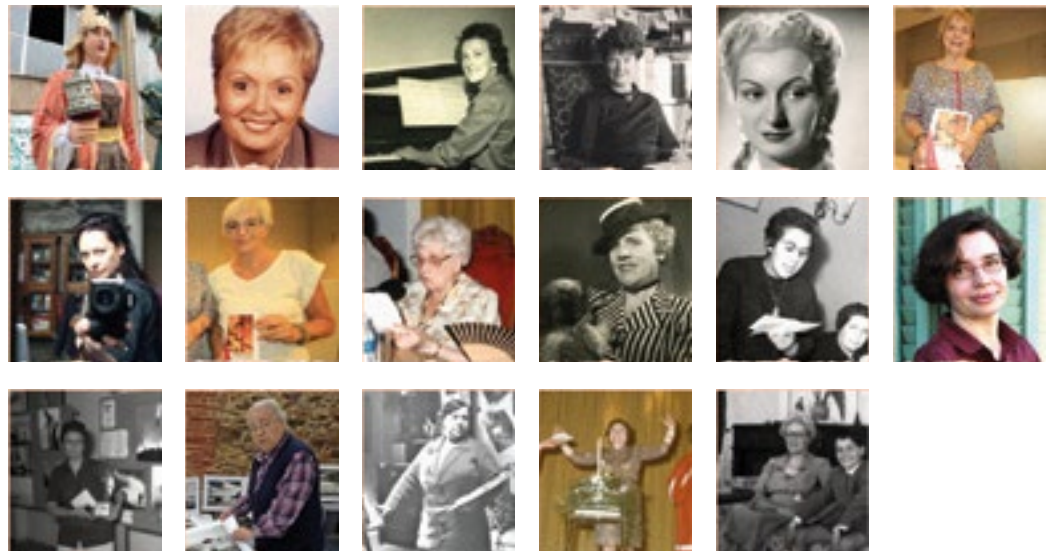
La dinamització lingüística és una tasca calidoscòpica, multidisciplinària i, sobretot, molt creativa. Sota el paraigua del foment de la llengua hi caben infinites activitats. A tall d'exemple exposem tres de les darreres accions de l'Oficina de Català de Blanes: una exposició, una visita cultural i un concurs.

L'exposició Les dones de Blanes ha estat el resultat d'un treball d'investigació que van fer els alumnes del nivell Elemental 2 arran d'una visita a l'Arxiu Municipal, visites que es promouen per fomentar l'ús del català fora de l'aula i per conèixer l'entorn. El resultat va ser l'elaboració de 17 pòsters dedicats a dones del municipi de totes les èpoques que han destacat per la seva activitat: des de la vescomtessa Violant de Prades (s.XV), que va fer construir la font gòtica, fins a pintores, actrius, escriptores, músiques i polítiques.

La llista de dones que van escollir els alumnes és aquesta: Angelina Montells, escriptora (1915-2013); Anna Barnés, fotògrafa (1934-2019); Esperança Ros, fotògrafa (1923-1980); M.Dolors Oms, alcaldessa (1940-2022); M.Lluïsa Vidal, pintora moder-

nista i feminista (1876-1918); M.Teresa Bedós, pintora, dansaire i poeta (1906-1988); Maria Aladern, escriptora (1841); Maria Castanyer, escriptora (1913-2003); Maria Ribas, cap de secció del Departament de Presidència de la Generalitat (1937-1997); M.Rosa Vidal, música i pedagoga (1925); Marta Grau Porta, actriu (1890-1992); Marta Santa-Olalla Grau, actriu (1920-2019); Mayte Vieta, artista (1971); Montserrat Medalla, escriptora (1953); Rachel Russell, dibuixant i aquarel·lista (1888-1957); Roser Atmetlla, escriptora (1963) i Violant de Prades, vescomtessa (1395-1471).

L'objectiu del treball era que els alumnes apliquessin els coneixements que estan adquirint a l'aula fent coses amb la llengua, i l'exposició es pot veure a la Biblioteca Comarcal de Blanes, a l'entrada de la sala Roberto Bolaño.

Enganxats als llibres!

Llibreria Ça Trencada

C/Roig i Jalpi, 10,
17300 Blanes Tel. 972 35 51 67

Una altra de les activitats d'aquest tercer trimestre ha estat **l'excursió al Teatre Nacional de Catalunya** per veure l'obra *Els Criminals*, a la sala gran del TNC, el dimecres 8 de maig. En aquesta ocasió un grup de 60 persones, entre alumnes i voluntaris lingüístics, va poder veure una obra de teatre d'estrena en el marc del TNC, un dels equipaments cul-

turals més importants del país. A banda de l'interès arquitectònic de la visita, per als alumnes va suposar tot un repte de comprensió oral seguir una obra de text d'aquestes característiques. La subvenció de l'Ajuntament de Blanes per al transport i la programació del TNC de sessions escolars matinals a preus populars van fer possible aquesta activitat cultural.

Més informació del concurs JOCen10

El darrer exemple de promoció lingüística de Blanes és el **concurs JOCen10**, un concurs de videotutorials de jocs de taula, promogut pel Consorci per a la Normalització Lingüística a tot el territori. Les bases les trobareu aquí: [cpnl.cat/jocs/concurs-joc-](http://cpnl.cat/jocs/concurs-joc-en-10/)

[en-10/](http://cpnl.cat/jocs/concurs-joc-en-10/) i la participació està oberta fins al 27 de maig. La proposta cinematogràfica del concurs del CPNL Joc en 10 no podia ser més adequada per a Blanes, una població dedicada en cos i ànima al cinema aquest mes de maig.

JOC EN 10

Concurs de videotutorials de jocs de taula

Participa-hi del 22 d'abril al 27 de maig

totjoc.cat

CONSORCI PER A LA NORMALITZACIÓ LINGÜÍSTICA

«El Festival ja és un èxit i no només per la convocatòria sinó, sobretot, per la mobilització de les associacions»

Dani Garcia Crespo
Cinèfil

El Blanes Costa Brava International Film Festival (BCBIFF) celebra la seva primera edició des de l'11 fins al 18 de maig.

Quins altres festivals i/o certàmens de cinema, han servit de referents per l'elaboració del festival de Blanes?

Un bon exemple de festival en l'àmbit municipal amb què comparar-se seria el Certamen internacional Cortos Soria que aquest any fa 25 anys. Ens agradaria que el de Blanes fos similar i, a més, tingués més embranzida, ja que no només entren a concurs curtmetratges sinó també llargmetratges.

Aquest festival es pot consolidar fent-lo generalista?

S'ha triat precisament això per fer-lo més interessant per tot tipus de públic i per les propostes que ens facin arribar. Tenim terror, comèdia, drama, documental, animació... tothom pot triar el que més li agradi. I el nivell de les seleccionades és molt alt. Hi ha autèntiques joies.

Com a director de curtmetratges, i veient el programa i la selecció tan àmplia i diversa que s'ha fet de propostes en aquest format, s'ha volgut deliberadament donar més pes a aquest format que els llargmetratges?

Quan fas un festival has de saber com l'has d'enfocar, i en aquest cas volíem potenciar el talent emergent i aquest actualment es troba als curtmetratges. Tot i que no deixem de banda els llargmetratges. Trobar un festival a l'Estat que projecti més de quaranta llargmetratges no és fàcil i nosaltres ho tenim.

Les dates triades són per algun motiu o encaixades dins els espais i dates disponibles? A banda d'aquestes, hi haurà altres dates on es facin actes o esdeveniments que tinguin relació amb el festival (projeccions als Ocine dels guanyadors, el "cinema als barris" amb els guardonats del festival...)?

La tria de les dates no és casual. Tant l'alcalde com l'equip de govern del qual formo part volíem potenciar les activitats tant

al mes de maig com al mes d'octubre, per poder així allargar una mica la temporada turística amb esdeveniments atractius pels visitants. Més endavant, ja preparem altres activitats fora d'aquestes dates que tinguin relació amb el festival.

La coincidència amb la data de les eleccions, diumenge 12 de maig, ha condicionat d'alguna manera al festival?

No, no ens ha condicionat de cap manera.

La seu principal és el teatre de Blanes i la seva sala d'assaig juntament amb algunes projeccions als OCINE. S'està pensant en l'habilitació d'alguna altra sala per aquesta o per futures edicions?

Sí, tenim la possibilitat d'altres sales que si el festival va creixent, les tindriem localitzades i les fariem servir. Però ja en futures edicions.

S'ha pensat també en la possibilitat de fer servir l' streaming per projectar algunes produccions amb la col·laboració d'alguna plataforma?

L' streaming està descartat perquè la idea és portar gent a la ciutat i l' streaming no ho permet això.

En tot festival ha d'haver-hi premiats, però abans de ser-ho s'ha de formar part de la secció oficial. Com s'ha fet la selecció i quina serà la composició del jurat?

La selecció s'ha fet gràcies a un equip de visionament de més de vuitanta persones que han dedicat moltíssimes hores i que després juntament amb el director artístic del festival, en Jordi Forcada, s'ha fet la tria final. Uns 140 curts i una quarantena llarga de llargmetratges.

El jurat, format per 35 persones del món del cinema i la cultura, compta amb reputats noms com els del professor Sebastià d'Arbó, el director Achero Mañas, l'actriu Assumpta Serna, el productor Pep Armengol i gent de la cultura de Blanes com el dramaturg Pep Alum, el documentalista Jaume Pujadas i l'escriptora Elisabet Moreno entre d'altres.

Hem llegit que es pretén que el festival sigui un “seleccionador” pels premis Goya. Què vol dir això exactament?

Un dels nostres objectius és fer d'aquest certamen el que s'anomena un festival qualificador. Per poder obtenir això es necessita una antiguitat mínima de cinc anys. Per poder optar a un Goya en el món dels curtmetratges, aquests han de passar per aquest tipus de festivals, és impossible que els acadèmics se'ls puguin mirar tots degut a l'altíssima producció de curtmetratges que es fa a l'Estat. Per tant, aquests festivals serveixen per fer la tria i si has estat seleccionat i/o premiat diguem-ne que tens més punts. És com si fos un segell de qualitat. Ens agradaria molt formar part d'aquest tipus de festivals, seria un reconeixement a la feina feta.

I pels Gaudí no podria ser-ho també?

Els Gaudí no funcionen amb festivals qualificadors de moment. Hem mantingut contactes amb la presidenta per saber com està evolucionant aquest tema i sembla que potser més endavant funcionaran d'una manera similar.

Alguna recomanació?

Com ja hem dit el nivell és altíssim, però si ens centrem en el tema documental, que sempre és més complicat que hi arribi a la gent tenim *Mapa a Pandataria*, *Rotspanier* i *La imagen real* que són molt interessants. A més, tenim el documental *The Caravan* codirigit per la blanenca Núria Clavero i que ha estat premiat al Festival de Cannes. I que no es perdin les sessions de curtmetratges i la gran gala final que serà una gran festa.

Hi haurà alguna projecció extra amb els guanyadors?

Sí, un cop estigui tot fet en els pròxims me-

sos farem projeccions amb els guanyadors, tot i que està per resoldre el tema dels drets i, fins i tot, amb el poble d'Ardales també farem projeccions allà.

El festival està farcit d'activitats paral·leles; una zombie walk, una flashmob, concurs de curtmetratges, aparadors engalanats, xerrades, presentacions, les presències de la Cayetana Guillén Cuervo, Mònica Randall, Sebastià D'Arbó... Hi ha alguna activitat o personalitat que s'hagi quedat a punt o amb ganes de fer? I per què?

Sí, moltes! (*entre somriures*) Però per falta de pressupost i temps hi ha coses que ens hagués agradat fer i que ja les farem l'any vinent...

Hem vist moltes entitats que s'han afegit, però i les escoles i instituts? No creu que és una molt bona excusa un festival com aquest per acostar als més joves l'experiència del cinema al cinema i en especial els curtmetratges?

Sí, volem acostar el cinema a les escoles i, per això, tant les escoles com instituts de Blanes i Malgrat de Mar tenen projeccions gratuïtes específicament per ells. Seran tots els matins entre setmana.

Només els comerços del centre han participat en el concurs dels aparadors. En pròximes edicions es cercarà deslocalitzar del centre?

Amb el poc temps que hem tingut, hem rebut molt de suport amb bars i restaurants i la resposta i implicació ha estat magnífica. I més si ens comparem amb altres experiències, aquesta per implicació i participació és un èxit. Esperem que en futures edicions s'hi sumin més. ■

Lloret celebra el Seminari Internacional *Arxius i Turisme*

L'Ajuntament de Lloret ha presentat el programa del seminari internacional *Arxius i Turisme*, que tindrà lloc els dies 23, 24 i 25 de maig a la sala polivalent de la Biblioteca. Aquest seminari està organitzat per l'Ajuntament de Lloret, la Diputació de Girona i la Generalitat de Catalunya, i coordinat per Lloret Turisme i pel Servei d'Arxiu Municipal de Lloret de Mar.

La comissió científica del seminari, integrada per professors universitaris, arxivers de diferents institucions, historiadors i per professionals del món del turisme, ha configurat un programa ben variat de ponències, taules rodones i comunicacions amb personalitats de reconegut prestigi procedents del Regne Unit, Alemanya, les Illes Balears, Madrid i Catalunya. La regidora del SAMLM, Isabel Bernal, destaca que *"l'organització d'aquest seminari dona resposta a la proposta d'experts de l'arxivística i acadèmics del turisme que ens varen traslladar que organitzar una jornada d'aquestes característiques podria contribuir a posar en valor el desenvolupament històric del turisme a Catalunya, tan qüestionat els darrers temps"*.

El cap del Servei d'Arxiu Municipal de Lloret de Mar, ha explicat que *"es tracta d'un programa que, per primera vegada a Catalunya, ofereix tot un seguit de temàtiques que aborden la vinculació dels fons arxivístics amb el món del turisme"*.

El seminari s'iniciarà el dijous 23 de maig, a les 16h, amb una sessió que inclou la taula rodona *"El turisme i la gestió de la in-*

formació que genera", en què es farà una aproximació a la gestió actual dels documents i els reptes de futur del sector amb la participació de representants del sector privat lloretenc. Posteriorment tindrà lloc la presentació de l'exposició *"Fons documentals turístics a l'Arxiu de Lloret de Mar"*, a càrrec del cap del servei d'Arxiu i Gestió Documental de Lloret de Mar, Joaquim Daban, i la projecció del documental *"Pensió completa. Reconstruint el turisme en clau femenina"*, amb les directores del documental, Amaranta Gibert, Mercè Serrano i Cristina Pinto, guanyador del *Premi Carles Rahola de Comunicació Local* el 2012.

L'endemà, 24 de maig, s'inaugurarà oficialment el *Seminari Arxius i Turisme* amb la benvinguda de l'alcalde de Lloret, Adrià Lamelas. A continuació hi haurà una taula rodona sota el títol *"Fonts per a la recerca del turisme"*, on es debatrà sobre la recerca i els estudis de turisme tot detallant els principals fons documentals, el tractament arxivístic, l'accessibilitat i les plataformes de difusió. Després d'una pausa, es

• PATRIMONI •

continuarà amb diferents comunicacions i una nova taula rodona, **“Necessitats acadèmiques, voluntats arxivístiques i reptes empresarials”**, que oferirà un diàleg entre diferents àmbits empresarials per tal d'exposar les necessitats i alternatives de cada sector, i sensibilitzar els professionals del sector turístic sobre la importància de conservar els documents, la informació i les dades que generen. A la tarda, la jornada seguirà amb noves comunicacions i les ponències de **Hasso Spode**, de l'Arxiu del Turisme de Berlín; **Carlos Larrinaga**, especialista en la història del turisme a Espanya; i **Antonella Fresa**, assessora de la Unió

Europea i especialista en turisme cultural. Divendres la jornada acabarà amb una visita al Cementiri Modernista de Lloret de Mar.

El darrer dia del seminari tindrà lloc la taula rodona **“Gestió dels fons turístics locals, comarcals, provincials i nacionals”**, on es plantejaran les problemàtiques que envolten la gestió, la recuperació, el tractament i la difusió dels fons vinculats al món del turisme, les darreres comunicacions i l'exposició d'experiències sobre estudis turístics en l'àmbit lloretenc. Per finalitzar, els participants podran gaudir d'una visita guiada als Jardins Noucentistes de Santa Clotilde. ■

TastABlanes 2024

08/06 de 19:00 a 24:00h
Passeig de Dintre

MOSTRA GASTRONÒMICA

MÚSICA AMBIENTAL

COBLATROPIC
ESPECTACLE ITINERANT
De 20:30h a 21:10h i
de 22:00 a 22:40 h.

El passat 21 d'abril, en el marc de la Festa de la Cultura Lloretenca, es va presentar l'Any Joan Domènech, una iniciativa que pretén recordar i homenatjar la seva figura i de la qual jo he tingut l'honor de dissenyar-ne la identitat gràfica

És per això, que em fa molta il·lusió poder-vos explicar què s'amaga darrere d'aquests cartells i d'on sorgeix tota la identitat gràfica. Més enllà de la imatge principal on se'l pot veure a ell com a protagonista, tenia com a objectiu crear una campanya prou coherent i alhora emotiva i tenia una cosa molt clara, volia buscar la manera que ell hi fos present i, va ser així com van sorgir els conceptes principals que us explicaré a continuació. Juntament amb l'equip de treball organitzador de l'homenatge vam decidir que calia categoritzar l'any en 5 blocs: família, teixit associatiu, història, llengua i mestre. Aquests blocs pretenen classificar els actes per categories segons la seva temàtica. Per tant, calia que la gràfica permetés diferenciar, d'una manera clara, aquesta divisió de blocs.

Com comentava anteriorment, la identitat gràfica de l'any es basa en dos conceptes l'objectiu principal dels quals era aconseguir tenir-lo present de forma gràfica.

En primer lloc, el primer concepte gira entorn del llegat de la veu. Diuen que hi ha persones que deixen empremta i que la seva veu, els seus pensaments són presents al llarg del temps. La veu d'una persona és quelcom que l'identifica, que transmet emocions i és a través d'aquesta que el coneixement passa de generació en generació. Per tot això vaig decidir transformar la veu de l'avi en un element que estigués present en la gràfica de l'any. Per tant, un cop decidit això, juntament amb l'equip de l'arxiu de Lloret de Mar, ens vam posar a buscar fragments d'àudio d'entrevistes o discursos de l'avi amb l'afany de trobar les 5 paraules que donen nom als blocs dites per ell. Un cop feta aquesta recerca i després de trobar els àudios pertinents, vaig transformar les ones de so de la seva pròpia veu dient aquella paraula en qüestió en un element gràfic que protagonitzés els cartells.

Procés de transformació de la veu en un element gràfic

Col·lecció de cartells segons el bloc que li correspongui

Així doncs, a cada bloc li correspon un dibuix d'ones d'àudio diferent. Alhora, per facilitar l'entesa, vaig decidir diferenciar cada bloc utilitzant diversos colors que ajudessin a interpretar l'àmbit del qual s'estigui parlant en cada ocasió. Per aquest mateix motiu, el cartell principal (on surt ell com a protagonista) també es tenyeix del color pertinent en funció de l'acte que es realitzi.

En segon lloc, vaig decidir crear una tipografia a partir dels seus manuscrits. La lletra d'una persona és quelcom que ens defineix molt i per la qual cosa sovint ens reconeixem els uns als altres. Allò típic de dir: "Sí, això ho ha escrit la Núria, li reconec la lletra." Doncs precisament per això i perquè, a més, la lletra de l'avi sempre m'havia cridat l'atenció, per la seva peculiaritat i la seva bellesa, vaig decidir crear aquest altre element gràfic.

Va ser així com em vaig dedicar a buscar tot de manuscrits que hi havia pel damunt del seu escriptori, classificar-ne les lletres que eren més boniques i que s'entien millor, digitalitzar-les i crear-ne una tipografia. La tipografia "Joan Domènech". Aquesta tipografia serveix per, de nou, fer una segona classificació dins de cada bloc, es-

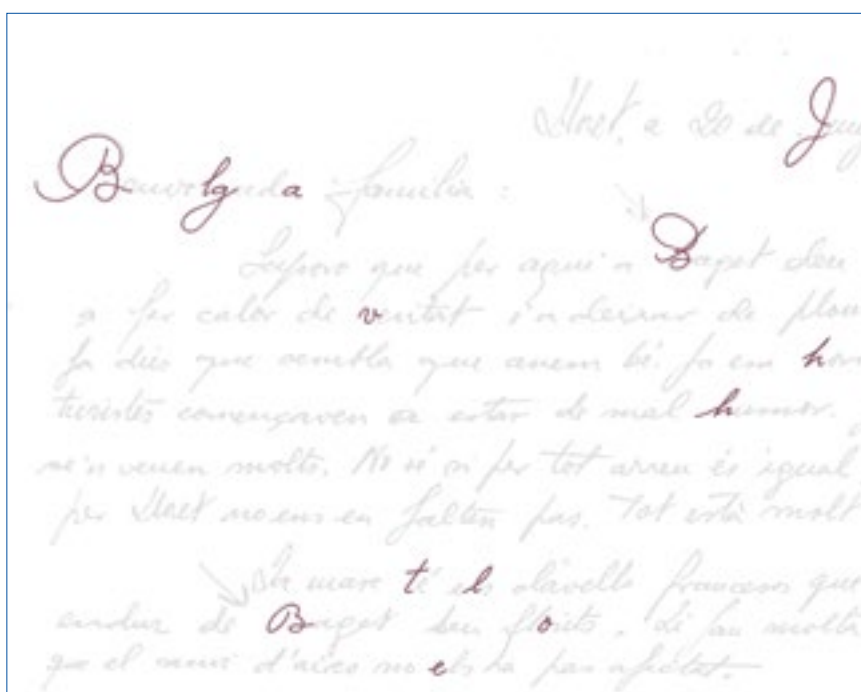
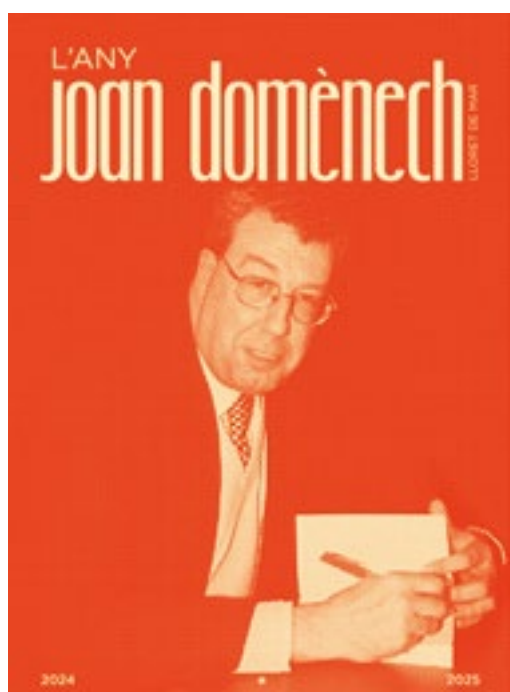
pecificant, una mica més, de què es tracta allò que es vol anunciar o explicar. A partir de la "frase" l'avi... (i un concepte darrere), com per exemple, dins del bloc de la Llengua hi podríem trobar: l'avi escriptor, l'avi poeta, l'avi dramaturg... I ho faig fer servir la paraula avi, per fer referència a aquesta relació d'avi i neta. Així doncs, aquests són els elements que conformen la gràfica de l'Any Joan Domènech.

Tenir l'oportunitat d'haver dissenyat la identitat gràfica de l'any Joan Domènech ha estat tot un regal, en primer lloc, perquè com a neta m'ha fet il·lusió poder-hi participar i aportar el meu granet de sorra i, en segon lloc, perquè professionalment també era un repte important. Per mi l'avi Joan sempre va ser i continua sent un referent a seguir i poder dissenyar aquesta campanya ha estat una manera de poder retre-li el meu propi petit homenatge. Treballar en aquest projecte m'ha fet molt feliç i m'emociona encara més pensar que arribarà el novembre i els carrers de la nostra vila s'ompliran de color. Estic segura que ell també hauria estat molt feliç de veure-ho. Gràcies de tot cor a tots els que faran que això es faci possible. ■

L'avi Joan escrivint una dedicatòria

Cartell Any Joan Domènech
Tipografia Joan Domènech

NIT DE LA CULTURA DE LLORET

La Plataforma per la Pau, guardó Sa Gavina 2024 de la Festa de la Cultura Lloretenca

L'entitat treballa de manera activa amb l'objectiu d'instaurar de manera progressiva la cultura de la pau en la societat.

Pol Ginesta
Redacció Celobert

El guardó Sa Gavina 2024 s'ha atorgat a la Plataforma per la Pau de Lloret. El col·lectiu va rebre aquest destacat reconeixement en el marc de la celebració de la Festa de la Cultura Lloretenca, que es concedeix a la persona o entitat que acumula mèrits suficients en l'àmbit de la cultura. En el cas de la Plataforma per la Pau, la seva tasca té per objectiu conscienciar la societat de la cultura de la pau.

Es tracta d'un col·lectiu que, al llarg de l'any, proposa diferents activitats com conferències, presentacions de llibres, exposicions i altres actes commemoratius relacionats amb el rebuig a la guerra i a qualsevol conflicte. Cal destacar, també, l'organització del Vermut per la Pau, que se celebra al voltant del **21 de setembre, Dia Internacional per la Pau**. A més, també han sortit fora de Lloret per donar suport a altres països i institucions.

El Sa Gavina és el guardó més destacat de la Festa de la Cultura Lloretenca. La regidora de Cultura, Isabel Bernal, ha explicat que **“la Plataforma per la Pau fa moltíssima feina i, a vegades, és una feina poc visible però que és imprescindible en el context actual”**. L'alcalde de Lloret, Adrià Lamelas, ha remarcat que **“En un moment en què necessitem parlar de pau i mostrar que estem en contra de la guerra, ens semblava molt adient reconèixer la feina d'aquest col·lectiu que treballa dia a dia des l'àmbit local aquest objectiu”**.

D'aquesta manera, la Plataforma per la Pau s'uneix a les diferents entitats i persones que han merescut el reconeixement. El primer a rebre'l va ser Joan **Domènech i Moner**, l'any 1990. Des de llavors, són ja

36 guardons els que s'han concedit per donar valor a la tasca cultural de la societat lloretenca.

El guardó Sa Gavina es va entregar durant la Festa de la Cultura Lloretenca, que també va servir per fer una mostra de la producció d'arts escèniques i plàstiques, difondre el patrimoni local i presentar l'Any Domènech 2024-2025. Va ser una nit en què, a més, es va gaudir de les actuacions d'artistes locals i concerts a la Plaça Germinal Ros.

La Festa de la Cultura Lloretenca sempre s'havia celebrat en una sola nit, però una de les novetats d'enguany és que es va repartir entre els dies 19 i 20 d'abril. En la primera nit de la Festa, es van entregar els premis literaris Vila de Lloret, de literatura de viatges, i el guardó Joan Llaverias, de contes infantils il·lustrats. ■

Bruna Solei
Redacció Celobert

La Residència Tursia a celebrat el seu 20è aniversari

Quantes vivències des d'aquell 1 d'abril de 2004 que una bona iniciativa de l'Ajuntament va tirar endavant aquest equipament social.

El Centre, gestionat des del 2008 per la Fundació Vallparadís del grup Mútua Terrassa, està situat prop del centre urbà en una zona pública enjardinada. Ofereix el servei de Centre de dia i de Residència Assistida amb 35 places. D'aquestes places, 29 són de finançament públic i 6 de privat oferint a tots una atenció integral i personalitzada de suport i seguiment a les persones grans. El Centre de Dia, és un tipus d'equipament social que ofereix el suport, diagnòstic i seguiment a persones grans amb necessitats socials i sanitàries que permet als usuaris romandre a la seva llar.

Natasha Moreno, directora del Centre, explica "el nostre equip humà es de 35 professionals, amb vocació i formació qualificada per oferir el servei que els 46 usuaris necessiten". Felicitem-nos! ■

Residents, usuaris i familiars

Fisioteràpia i Estètica Avançada a Tossa de Mar

Cos Esvelt Tossa
 cosesvelt.tossa
 972340740
 www.cosesvelt.net

Vols formar-ne part?

Les vies d'inscripció per fer-se socia/soci són les nostres pàgines tant de Facebook com de Instagram on es trobaran els enllaços per accedir al full d'inscripció.

PER QUÈ MINERVA, US PREGUNTAREU?

Perquè La Minerva és una imatge molt arrelada i estimada en l'imaginari tossenc

Minerva, Associació de Dones Tossa és un moviment, creat per dones, que vol donar suport a totes les dones en qualsevol àmbit. Sense importar l'edat, procedència, cultura o religió.

Creiem que totes i cada una, ens enriquem de tot allò que les sòcies podem aportar. Donem peu, amb la implicació de totes, a un moviment totalment obert. I perquè no, també als homes que s'hi vulguin implicar.

El feminisme no és només qüestió de dones. també volem involucrar a tots els homes que tinguin la consciència i la sensibilitat de col·laborar amb el moviment feminista, per aconseguir la igualtat i la paritat que ens implica a tots, homes i dones... persones a la fi.

Els nostres valors principals són el feminisme, el respecte, la igualtat i sobretot la sororitat. Perquè creiem que el feminisme és la lluita pels drets de les dones i que és clau per posar fi a les desigualtats. Tot això ho volem fer de forma col·lectiva, amb comissions que incloguin totes les veus i a tothom. Assegurant que puguin participar, tant en temes socials, ambientals, de justícia o econòmics i, sempre, tenint en compte el benestar col·lectiu.

Celebrem i fomentem la diversitat. Qüestionem totes i cada una de les formes de discriminació, per aconseguir que totes les persones estem en peu d'igualtat.

Volem fomentar la creació d'espais de convivència segurs, per prevenir i protegir de qualsevol mena d'abús o violència de gènere, exigint el compliment de les lleis i polítiques d'acompanyament de les víctimes.

És una meravellosa escultura en bronze de 5 metres d'alçada, obra de l'escultor Frederic Marès, que presideix la badia de Tossa, a l'altra banda de les muralles de Vila Vella. **Representa la deessa romana Minerva, protectora de les Arts i les Ciències, deessa de la saviesa i de la guerra d'estratègia i defensiva.**

Ens comprometem a recolzar-nos mútuament en solidaritat, perquè creiem que tenim el mateix valor com persones.

Volem unir un ampli ventall de dones: des de les de més edat que aportin la seva saviesa, el seny i l'experiència en la lluita per la consecució de molts dels drets que avui tenim assumits com normals; passant per les dones joves, a mares que volen un futur millor pels seus fills i filles perquè puguin expressar-se amb total llibertat i no ser silenciats per ningú i arribar a l'empoderament que tanta falta ens fa. Incloure, també, a les més joves per acabar d'implementar el concepte d'igualtat de gènere i l'alliberació, en contra la banalització de la violència de gènere dels, i les adolescents.

En definitiva, la voluntat de l'Associació de Dones és unir a totes elles, les de Tossa, les que hi som i les que vindran. Minerva vol ser un moviment que vol anar més enllà del grup de dones, vol ser un moviment de persones que volen un futur més just i equitatiu per tothom. Com deia Simone de Beauvoir: **"El feminisme és una forma de viure individualment i de lluitar col·lectivament"**. Per això volem que totes les dones s'hi sumin i vulguin formar-hi part.

L'Associació de dones, de totes elles, ens dona una eina i l'oportunitat per aconseguir el suport, l'acompanyament i la unió de totes per aconseguir una societat més justa i igualitària.

Fem, braç a braç, que aquest moviment sigui tot el que pot ser. Animeu-vos a col·laborar, a compartir i a aconseguir-ho juntes. ■

Si fem cas al refrany popular aquest assegura que de tard o de lluny, *Corpus pel juny*

Aitor Roger
Historiador

El Corpus Christi (en llatí «cos de Crist») és una festa de l'església catòlica destinada a venerar l'eucaristia. Eucaristia, que prové del grec ευχαριστω, *eucharisto*, "acció de gràcies", es refereix a la celebració del sagrament cristià de la commemoració de l'Últim Sopar de Jesucrist, o al pa i al vi d'aquest sagrament. El Corpus és una festa d'origen medieval i fou instituïda pel papa Urbà IV l'any 1264, com una festa de veneració pública del sagrament de l'eucaristia, exaltant la doctrina del cos de Crist, enfront dels que la negaven. Per això se li va atorgar un caràcter d'ostentació més propi de les festes paganes, que no d'una solemnitat cristiana. La festa pròpiament dita va arrelar ràpidament en els diferents estaments de la societat medieval.

Barcelona i Girona van ser les segones ciutats del món que van celebrar el Corpus Christi amb una processó, de la que hi ha notícies des de l'any 1320. Les processons del Corpus són l'antecedent de les actuals cercaviles de moltes festes majors de pobles i ciutats. És en el context específic de les processons de Corpus de la Baixa Edat Mitjana i, sobretot, a inicis de l'Època Moderna, on trobem les primeres referències a la presència de gegants. Els gegants també apareixen en les festes cortesanes, als entremesos - peces teatrals curtes - de diferents països europeus, perquè es començà a adoptar el costum d'incorporar ninots antropomorfs, majoritàriament fets de fusta i cartró i de grans proporcions, i dissenyats per amagar un home al seu interior que, subjectant-los per l'armadura o cavallet de fusta, els feia dansar al so d'una melodia.

Com ha succeït amb altres festes i representacions, l'Església va fer seves les figures dels gegants, adaptant-les, i va cristianitzar les imatges antigues per incorporar-les a les processons del Corpus. Però no només eren figures **gegants**, també les altres figures claus de la festa, com els **nans** i el bestiar. Com es feia a les portalades i als murs de les esglésies romàniques, pensem per exemple en la majestuosa entrada de

Santa Maria de Ripoll o amb les pintures murals de la Vall de Boí, les representacions en pintura, escultura o de figures, més enllà de servir per explicar la Bíblia a una societat àmpliament analfabeta, aquestes representacions amb figures gegants a les processons es convertien en un referent per a la gent, en quelcom proper.

El costum d'incorporar figures gegants a les processons de Corpus es difoní aviat a terres de València i a Mallorca. I a partir del segle XIX, la tradició gegantera transcendirà més enllà de la festa del Corpus i es farà present a un gran nombre de festes majors i rues de carnaval. Algunes de les festes populars que tenen el seu origen en el Corpus s'han mantingut fins a l'actualitat, com per exemple la Patum de Berga; la festa de Corpus de Solsona; les enramades d'Arbúcies; la tradició de l'ou com balla, que encara se celebra a ciutats com Barcelona o Tarragona o les **catifes de flors** de Sitges, La Garriga o les que es fan a la **Selva Marítima**. **La festa de les catifes de Corpus és una manifestació de la cultura popular oberta a qualsevol persona que vulgui intervenir en algun dels processos que es requereixen per obtenir un bon resultat final** (recollir, tallar, classificar, dissenyar els dibuixos, fer les plantilles, col·locar tots els elements al seu lloc..).

• PATRIMONI •

Catifes de Corpus de Blanes.
Foto: Aitor Roger

Gegants de Blanes
Foto: Aitor Roger

Antigament, coincidint amb el període de la vuitada de Corpus, els diferents barris de **Blanes** es vestien de festa per celebrar la seva enramada. Normalment era dia laborable i el protagonisme el tenien els més petits de cada casa, acompanyats pels avis. La festa començava al matí. **El pes de la religió feia que s'iniciés amb una processó de caràcter alegre** i festiu, en què la mainada es dirigia a l'església parroquial amb ofrenes florals que dipositaven davant de l'altar major. Durant el trajecte també s'acostumava a tirar flors pels carrers. En tornar de l'església se solia preparar una xocolatada. També es podia fer a la tarda, amb jocs infantils com trencar l'olla o la pesca de la figa. Al vespre se celebrava un animat ball de carrer. Més antigament els balls es feien amb *organillo*, abans de fer-ho les orquestres. L'escenari del ball i els

carrers propers eren guarnits amb garlandes de rama, flors, esparregueres, banderetes i fanals. També s'hi posaven figures, per exemple pescadors fets de roba amb les seves xarxes i palangrons, com s'havia fet a l'enramada del barri mariner de s'Auguer. La majoria d'enramades es van perdre. Amb l'etapa democràtica van aparèixer les anomenades festes de barri i algunes, com les de Raval, les de Primavera als Pins o les que tenen lloc a sa Carbonera recuperen part de l'esperit de les velles enramades, amb festes infantils i balls populars.

D'ençà de la recuperació de la **tradició de les catifes a Blanes** a inici de la dècada dels vuitanta del passat segle XX, la zona d'estores ha quedat delimitada als carrers de Raval, Filadors, Papus i altres sectors propers a la parròquia de Santa Maria, com

la plaça Mn. Joan Quer i de l'Església i el carrer Nou, fins arribar al carrer Ample els darrers anys. Els altars florals que es feien al carrer de la Muralla o davant de can Genís, a la plaça Verge Maria, s'han perdut.

A Lloret, la festivitat de Corpus i les estores es va recuperar l'any 2018.

A principi de segle XX se celebrava una important processó i els carrers flairaven de ginesta llançada des dels balcons, que lluien amb els millors domassos de cada casa. També era costum tirar paperets des de les cases al pas de la processó. Acabada la guerra Civil el 1939 es comencen a fer les catifes de flors. Però, després de molt de temps que s'havia perdut aquesta tradició, el fet de recuperar-la fou gràcies, entre altres, a l'impuls de la **Colla Gegantera**. Precisament, van ser els gegants indians de Lloret els qui van encapçal·lar la processó, acompanyats de

la **Coral Unió Lloretenca**. El 2019, Lloret va tornar a acollir la festa de Corpus amb les respectives estores per segona vegada consecutiva. En el procés de confecció de les catifes de flors hi van participar diferents associacions lloretenques com la mateixa Parròquia, la colla gegantera, el sempre actiu veïnat de les Alegries, la Confraria de Sant Elm o la Casa de Cúllar. La festivitat també comptà amb la col·laboració del Casal de l'Obrera i el Xino-Xano. La processó es va fer al vespre, amb un recorregut circular seguint el traçat de les catifes de flors i que tenia l'inici a la Capella del Santíssim. Una de les conseqüències de la pandèmia de la COVID fou la no represa d'aquest acte. **Enguany, la parròquia de Sant Romà tornarà a acollir una simbòlica estora dins l'església i es farà la processó a l'exterior des de la capella del Santíssim i entrada per la porta principal del temple.**

A Tossa, quan a la majoria de pobles la celebració del **Corpus Christi** s'ha traslladat al diumenge **se segueix celebrant cada any coincidint amb el mateix dijous de Corpus**. Els carrers del centre llueixen **les catifes de flors** i diferents altars. La processó hi passa després de la missa de la tarda. Al llarg dels anys són moltes les botigues i entitats que han treballat perquè no es perdi aquesta tradició. I l'Ajuntament també ha organitzat concursos per **premiar el disseny de les estores** més boniques. I

com passa a les poblacions que encara fan la processó, aquesta es veu concorreguda per turistes encuriosits i nens i nenes amb el vestit de Primera Comunió, aquests frisosos per trepitjar les estores florals, en els darrers temps complementades amb elements naturals com clova de pinyó, podrit de castanyer, bruc o flocs tenyits de diferents colors.

Que per molts anys més gaudim de la tradició! ■

Miquel Ribot
Responsable tècnic de
l'Urban River Lab (URL)

Una recerca duta a terme per l'equip de l'Urban River Lab ha revelat una nova solució natural, de quilòmetre zero, per tractar les aigües residuals de cases aïllades o de petits nuclis urbans.

La depuració d'aigües residuals té com a objectiu eliminar les substàncies contaminants de l'aigua després que hagi estat utilitzada per a les activitats humanes. Aquesta feina es duu a terme a les estacions depuradores (EDAR), a les que estan connectats els municipis. No obstant, queden petits nuclis de població que no estan vinculats a cap sistema de sanejament i que aboquen les aigües residuals sense tractar a rieres i rierols. **Aquestes aportacions suposen un petit percentatge del total, però prenen una rellevància especial en episodis de sequera com el que vivim, quan pràcticament el 100 % de l'aigua que baixa pels rius urbans és aigua residual, ja emprada i alterada.**

L'equip de recerca ha estat buscant solucions de baix cost i baix impacte ambiental que puguin servir per tractar les aigües residuals generades en aquests nuclis aïllats, reduint així les conseqüències negatives sobre els rius que en són receptors. Ha cercat alternatives a mètodes ja coneguts, com els filtres de grava, que si bé són eficaços, suposen un alt cost econòmic i ambiental, ja que s'han d'extreure i transportar amb maquinària pesada i durant llargues distàncies, generant una important petjada de carboni.

La solució testada amb èxit ha estat la combinació de sacs elaborats amb fibres naturals (sacs de jute i coco que s'utilitzen per emmagatzemar cafè i que després esdevenen deixalles de la indústria alimentària, el material utilitzat ha estat cedit per cafès Novell) **i de restes vegetals** (procedents de la poda de branques i de la recollida de fulles d'arbres). **S'ha optat per aquests materials pel seu origen natural, perquè estan disponibles arreu (són de quilòmetre zero) i perquè suposa donar una nova vida als residus.**

Miquel Ribot, responsable tècnic de l'Urban River Lab (URL), explica que **"El tractament de les aigües residuals emprant aquests materials s'ha testat durant mig any a l'URL, el laboratori a l'aire lliure situat al recinte de l'estació depuradora de Montornès del Vallès. Hem avaluat la capacitat de retenir contaminants dels sacs i de les restes vegetals: de cadascun d'ells, de manera separada, i combinant-los. També, afegint-hi plantes aquàtiques. Tot plegat, ho hem fet utilitzant canals artificials: posant-hi el teixit i la vegetació i omplint-los amb aigua residual sense tractar.** Ho hem provat en diferents condicions experimentals".

L'experimentació ha permès concloure que sacs i restes de poda afavoreixen el creixement de microorganismes capaços de retenir i eliminar contaminants, com per exemple amoni i fosfat, esdevenint doncs bons materials per dissenyar sistemes naturals de depuració. També s'ha vist que la manera més efectiva d'emprar-los és de forma combinada. A més, la recerca ha evidenciat que els millors resultats de depuració s'assoleixen quan, a més dels dos materials, s'introdueixen plantes aquàtiques als canals, ja que aquestes propicien les condicions idònies perquè els microorganismes proliferin.

L'equip d'investigació subratlla la importància d'aplicar aquests tractaments coneixent-ne bé la dinàmica i fent-ne una bona gestió en el temps per tal que mantinguin l'eficàcia. Per seguir avançant en aquesta línia de recerca, **ja s'ha habilitat i posat en marxa una zona de depuració construïda amb els residus estudiats.**

Albert Sorolla, director tècnic de **Naturalea**, l'empresa que està desenvolupant aquesta solució natural, detalla: **"Ja estem**

Aportem solucions per a un planeta més verd

Fotografia de l'experiment a l'Urban River Lab.

Zona de depuració construïda amb aquests materials al Montseny.

portant a la pràctica, a la masia del Bu-xaus al Montseny, tot el que hem après a l'URL. Hem habilitat una zona de depuració amb aquests materials reutilitzats i de component Km.0. Les primeres dades son esperançadores i ens poden permetre la gestió de les aigües residuals domèstiques sense haver de transportar graves i pedres, per tant reduint el cost i la petjada de CO²".

La tècnica, que es definida com a econòmica, sostenible i de manteniment senzill, es proposa com a solució per a cabals d'ai-

gües residuals petits, com poden ser els de nuclis reduïts de població o cases aïllades, o com a mètode complementari per a sistemes de depuració estàndards.

Aquesta recerca ha estat desenvolupada per l'equip de l'Urban River Lab, format per professionals del Centre d'Estudis Avançats de Blanes (CEAB-CSIC), Naturalearia Conservació, la Universitat de Barcelona i el Consorci Besòs-Tordera. ■

Dra. Sandra Gómez Sánchez
Dr. Joan Felip Furés
Institut Oftalmològic Felip

DEGENERACIÓ MACULAR ASSOCIADA A L'EDAT (DMAE)

La Degeneració Macular Associada a l'Edat (DMAE) és la causa més freqüent de discapacitat visual greu en els adults del món occidental. És una malaltia crònica que afecta a la màcula, que és la zona de la retina responsable de la visió central.

Es tracta d'una malaltia altament prevalent que repercuteix en la qualitat de vida de qui la pateix i del seu entorn. Representa el 50 % dels casos de ceguera legal en els països industrialitzats, afecta al 10 % de la població major de 65 anys i a més del 25 % dels majors de 75 anys.

Existeixen dos tipus de DMAE: **la DMAE seca o atròfica i la DMAE humida**. La DMAE seca és la forma més freqüent (85 % dels casos de DMAE) i la seva evolució és lentament progressiva. Es caracteritza per l'aparició de druses, uns petits dipòsits de residus cel·lulars que s'acumulen a la màcula i que amb el temps conflueixen i donen lloc a l'atròfia del teixit retinià. En canvi la forma humida, tot i ser molt menys habitu-

al, provoca una ràpida afectació visual central degut al creixement de vasos sanguinís anòmals a sota de la retina que desencadenen la filtració de fluid i sang.

La DMAE pot romandre asimptomàtica durant anys. El símptoma inicial més freqüent és la **metamorfòpsia**, que és una alteració visual que implica la visió torta i sinuosa de les línies rectes. Amb el pas del temps apareix la visió d'una taca fixa (escotoma) en el camp de visió central que pot ocasionar dificultats en tasques bàsiques de la vida diària com ara llegir, cosir, conduir, reconèixer les cares de les persones o travessar un carrer. Tot i així, al tractar-se d'una malaltia molt localitzada, acostuma a preservar la visió perifèrica i es pot conservar certa autonomia.

VISIÓ D'UNA PERSONA AMB DMAE

Visió normal

Pèrdua de contrast (DMAE inicial)

Metamorfòpsia

Visió pixelada

Escotoma central

Entre els factors que augmenten el risc de patir aquesta malaltia ens trobem amb els no modificables i els modificables. Això significa que hi ha factors sobre els que no podem actuar, com ara l'edat i la càrrega genètica (antecedents familiars), però si podem en controlar d'altres com el tabaquisme, l'obesitat, la hipertensió arterial o una dieta mal equilibrada. La dieta que ha demostrat disminuir el risc d'evolució de la DMAE és rica en àcids grassos omega 3 (peix, especialment el peix blau), vitamina E (oli d'oliva i girasol i fruits secs), vitamina C (cítrics i verdures com el bròquil o la col), luteïna i zeaxantina (verdures de fulla verda com per exemple els espinacs) i zinc (ostres i altres mol·luscs i carn vermella).

Un cop establerta la DMAE, per a la seva forma seca no disposem de tractaments curatius, però és recomanable suplementar la dieta amb complements antioxidants formulats de manera específica per a la

malaltia, així com l'ús de filtres terapèutics a les ulleres. Per a la DMAE humida el tractament consisteix en la injecció intraocular de fàrmacs antiangiogènics, que inhibeixen la formació i creixement dels vasos sanguinis subretinians, amb l'objectiu de preservar la visió.

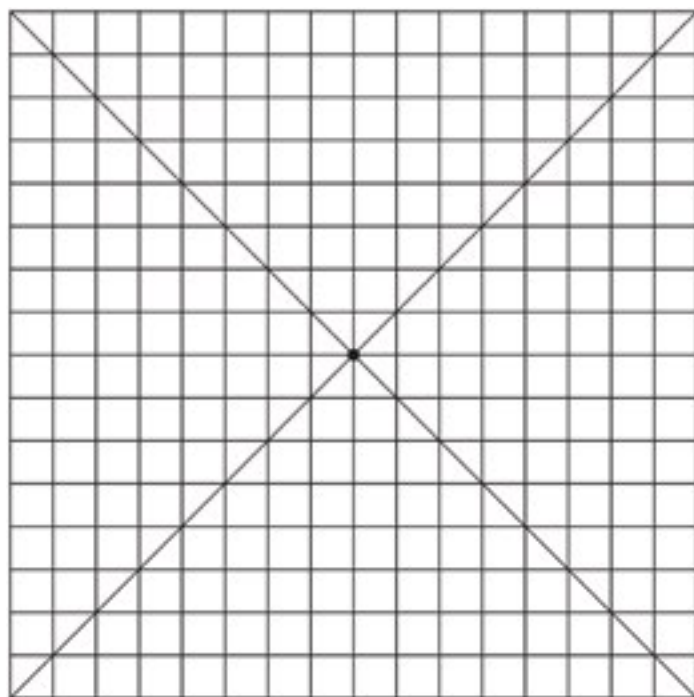
La detecció precoç de la DMAE millora el pronòstic. Una manera d'autoavaluar-se és el **test de la reixeta d'Amsler**. Es realitza fixant la mirada en el punt central de la reixeta, col·locada a uns 30cm de distància, primer cobrint un ull i després l'altre. Si detectem que les línies del voltant del punt central apareixen ondulades o deformades o bé es visualitza una taca fosca és possible que hi hagi una afectació macular i caldrà consultar a un oftalmòleg. No obstant, les revisions periòdiques amb l'oftalmòleg a partir dels 50 anys són sempre aconsellables, fonamentalment si existeixen antecedents familiars de DMAE. ■

Test de la reixeta d'Amsler

Instruccions d'ús:

1. Col·loca la reixeta a 30 cm de la teva cara
2. Posa't les ulleres de lectura, si les utilitzes
3. Tapa't un dels ulls
4. Mira fixament el punt central de la reixeta o allà on es creuen les línies diagonals.
5. Repeteix el procés amb l'altre ull.

Si les línies al voltant del punt central apareixen ondulades o deformades, o amb zones fosques, podria ser que tinguessis afectada la màcula. Seria conveninet consultar al teu oftalmòleg.

Caralt i Conesa
CORREDORIA D'ASSEGURANCES

Deixa'ns aconsellar-te
Nosaltres et cuidem

663 839 649 · caralticonesa.com

«La burgesia catalana no existeix. (R)existeix la catalanitat i això és el que molesta a molta gent a qui li agrada presumir d'anticapitalista sense tenir-ne ni idea»

Xavier Diez

Dr. en història contemporànea especialitzat en els moviments socials al segle XX

Bona part de l'esquerra autoanomenada "anticapitalista" presenta algunes peculiaritats ben galdoses. Mostra una certa obsessió per la "burgesia catalana", més per catalana que per burgesa. És aquella pràctica tan interessant del neolerrouisme, amb una retòrica incendiària i una pràctica més aviat conservadora, una retòrica antisistema i una praxi col·laboracionista. És el que hem pogut comprovar, per posar un exemple, amb l'experiència dels Comuns i d'Ada Colau a l'Ajuntament de Barcelona. **En el moment precís, un canvi revolucionari que hauria permès tombar el franquisme persistent a les institucions, el 2017, van optar per la monarquia "vot en mà"**. Va preferir Manuel Valls, el més espanyol dels polítics francesos, abans que deixar la Casa Gran en mans de l'independentisme (ni que fos de credibilitat limitada). Va preferir els vots dels postfranquistes, abans que al país al qual, teòricament, haurien de servir.

A l'hora d'analitzar aquesta galdosa peculiaritat, cal, potser, haver llegit Freud o acudir a algun psicoanalista o terapeuta, al més pur estil de la Psicòloga del Born (que acaba de ficcionar les aventures i desventures de la Casa Gran). En el fons, bona part d'aquest entorn d'aquesta esquerra nominalment anticapitalista, neolerrouista en el terreny dels fets, prové de la mateixa burgesia de la qual tant abominen. I sovint, d'aquella burgesia perfectament assimilada a les classes dirigents espanyoles, castellanitzades, provincialitzades i refoses amb les elits madrilenyes. És normal que, entre discurs i discurs, a la pràctica facin el joc als CNI diversos l'objectiu dels quals consisteix a preservar l'herència del dictador, expressada a parts iguals al seu testament, i la seva translació a la Constitució del 78 i els seus tallafocs que impedeixi la democràcia real o l'universalment reconegut dret a l'autodeterminació.

Certament, l'esquerra anticapitalista-lerrouista nostrada, manté, d'altra banda, característiques comunes amb una esquerra caviar occidental on qüestions irrelevantes com el nombre infinit de gèneres o les bondats del multiculturalisme eclipsen les veritables preocupacions de les classes treballadores, cada vegada més angoixades pel preu de l'habitatge, la seguretat pública, la precarietat laboral, els salaris ínfims o la degradació dels serveis públics. O com les bones intencions ecològiques es tradueixen en el fet que, a la pràctica, s'exclou de la mobilitat privada a qualsevol que tingui ingressos inferiors de 1.500 € mensuals, incapaços de comprar un vehicle ecològic o trobar un aparcament gratuït, o imposant tantes restriccions als pagesos que els hem empès a la vora de l'abisme (i que implica una mena de revolta popular europea –els armelles grogues– contra aquesta mena de nou despotisme esquerranista). Ja tenim consciència de la gauche divine i la seva arrogància intel·lectual i indiferència per **la gent corrent, cada vegada més disposada a autolesionar-se fent costat a opcions d'ultradreta –dedicada a recollir tots els malestars per, posteriorment, agreujar-los–**.

En una època en què l'enginyeria fiscal permet milionaris al més pur estil "dolents de les pel·lícules del 007", amb prou diners per muntar bases a la Lluna o estacions espacials, **on la majoria dels diners de la delinqüència global i de l'especulació financera es blanquegen davant dels nostres nassos, l'obsessió de l'esquerra lerrouista és la burgesia catalana.**

Burgesia catalana? On és? **Probablement, després de mig segle de neoliberalisme, aquest és un grup social que podria donar-se per extingit** (potser amb alguna excepció). Si parlem del nostre país, ens hauríem de remetre a fabricants i co-

“Una burgesia que es posés a tornar a fabricar coses quan l'experiència de la pandèmia ens indica que deixar les fàbriques en mans d'Àsia ens fa terriblement vulnerables”

merciants –industrials i polítics, en termes de Vicens Vives i Montserrat Llorens–, amb una història ambivalent, entre la sordidesa de fer servir la guerra bruta contra el sindicalisme i d'apostar per opcions autoritàries, al costat de fites culturals, capacitat de construir allò que un estat sempre discriminatori al nostre país no estava disposada a fer: ferrocarrils, teatres de l'òpera, entitats culturals, escoles d'enginyers, biblioteques, comunicacions, museus i tot allò que, ara fa cent anys, encara feia la Mancomunitat, i que avui amb major pressupost no sembla disposada a fer la Generalitat.

Tanmateix, tot això es va acabar amb el tomb neoliberal de les dècades de 1970-1980, amb un procés de desindustrialització, trasllat de les fàbriques a l'Àsia, a l'est d'Europa o el nord d'Àfrica. O de la venda de les seves empreses (mai no plorarem prou l'absurda manera en què es va fondre la gran indústria autòctona de la motocicleta o altres marques emblemàtiques). O del trasllat de moltes de les seues empresarials a fora de Catalunya, ja molt abans del Procés, **o la desaparició de l'adjectiu “catalana” en bona part de les denominacions de marques amb molta història. Bona part de la burgesia catalana, ni era burgesa, ni era catalana. I una important fracció, va acabar venent-se les seves indústries i amb allò van esdevenir rendistes, la manera més ràpida d'esclerotitzar una economia.** Sovint, mitjançant la principal indústria del país (l'especulació immobiliària). Els fills i nets de la burgesia van esdevenir allò que la sociòloga Marina Subirats denomina “classes professionals”, gent ben formada, a l'estranger, amb idiomes i con-

“No existeix una classe social que defineix el seu poder mitjançant certa exhibició de lideratge social, de comprar respectabilitat muntant museus, editorials, una indústria audiovisual, una aposta decidida per la llengua nacional”

tactes internacionals cobrant sous astronòmics en multinacionals o grans empreses... on, tanmateix, no tenen massa capacitat de decisió ni d'autonomia. Una classe professional cosmopolita, sovint instal·lada a fora de Catalunya, que porta els fills a escoles internacionals, que s'està descatalanitzant a ritme accelerat. **La burgesia catalana no existeix. (R)existeix la catalanitat i això és el que molesta a molta gent a qui li agrada presumir d'anticapitalista sense tenir-ne ni idea de què va això de l'anticapitalisme més enllà de l'eslògan fàcil.**

Tenim, això sí, uns grups ben col·locats, i amb certa influència, més mediàtica que real, que miren de fer el ploricó amb la discriminació òbvia de l'estat pel que fa a infraestructures, que rondina davant l'apartheid econòmic que Madrid ens imposa, i que per redreçar l'economia clamen per coses absurdes i inútils com l'ampliació de l'aeroport, el Hard Rock o els Jocs Olímpics d'hivern. A veure, si el que cal és millorar la connectivitat interoceànica amb El Prat, resulta més econòmic i pràctic crear una companyia aèria (o comprar-ne una d'existent) que et voli allà on vulguis. Ja sabem que perdrà diners, tanmateix, una burgesia

de debò sap perfectament que per tenir beneficis globals, cal invertir a fons perdut en serveis que beneficien la seva classe o que pot interessar estratègicament el seu país. Aquesta obsessió de casinos i hotels, l'activitat econòmica més inútil del món (tret que es vulgui blanquejar diners de dubtosa procedència i establir llaços amb gent poc recomanable) només s'explica pel diner fàcil de les bombolles immobiliàries. El mateix es podria dir d'uns Jocs Olímpics d'hivern en un moment en què, tot invertint els termes de “Joc de Trons”, summer is coming. Una burgesia que es posés a tornar a fabricar coses quan l'experiència de la pandèmia ens indica que deixar les fàbriques en mans d'Àsia ens fa terriblement vulnerables. Una burgesia de debò, estaria reunint-se per crear (o comprar) un banc català, que servís per a la seva classe per fer les inversions necessàries. **Perquè, fins i tot els anticapitalistes haurien de saber que no hi pot haver una activitat econòmica decent, capaç de generar benestar social, sense entitats financeres pròpies i sòlides** (prou que ho sap Madrid, que ha sabotejat sempre la independència financera del país). I això, fins i tot els anarcosindicalistes com Salvador Seguí ho sabien. Un banc (o diverses caixes) que recuperessin poder financer al nostre país, cosa que equivaldria precisament a poder polític. Una banca catalana que servís per dinamitzar el país.

Tanmateix, com crec que a aquestes alçades de l'article, la burgesia catalana no existeix, si no ho és en forma d'espectre, de fòssil, de records del passat. No existeix una classe social que defineix el seu po-

der mitjançant certa exhibició de lideratge social, de comprar respectabilitat muntant museus, editorials, una indústria audiovisual, una aposta decidida per la llengua nacional. De fet, una de les hipòtesis que podria explicar el tomb del país vers l'independentisme té a veure amb això: l'abandonament de les classes dirigents (l'hara-kiri que es va infligir el "pont aeri") i la voluntat dels grups socials més dinàmics a tractar d'ocupar l'espai de classe dirigent. Això també explicaria aquesta peculiar aliança de classes que semblava possible durant els anys anteriors al primer d'octubre, en el sentit que, sense burgesia ni col·lectius patricis, era

possible una societat més igualitària, com succeeix en tota revolució aixecada contra un ordre jeràrquic. Tanmateix, en aquesta travessa del desert d'aquests darrers anys, si ha quedat clara alguna cosa és que no hi ha classe dirigent, sinó un pelacanyisme col·laboracionista, amb l'oportunisme com a tàctica, que tracta d'adormir el procés per exercir com a intermediaris colonials. **La indignació social d'aquests darrers mesos (mestres, metges i pagesos) és un indicatiu de com els buits de poder -o la incompetència dels lideratges- resulta una constatació de com aquest procés no s'ha acabat.**

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

És un auditori de música del barri de Sant Pere de Barcelona, declarat Patrimoni Comú de la Humanitat per la UNESCO (1997)

L'edifici va ser promogut per l'Orfeó Català, fundat el 1891 per Lluís Millet i Amadeu Vives, perquè fos la seva seu. L'auditori seria destinat a concerts de música coral, orquestral i instrumental, així com a interpretacions corals i de cantants. Actualment, continua complint totes aquestes funcions, tant a l'àmbit de la música clàssica com el de la música moderna.

El 31 de maig de 1904, (ara fa 120 anys) l'Orfeó va aprovar en assemblea el projecte i el pressupost corresponent, i l'octubre del mateix any l'arquitecte Lluís Domènech i Montaner va rebre l'encàrrec de mans d'en Joaquim Cabot, l'aleshores president de l'entitat.

Domènech i Montaner era aleshores una de les figures de referència de Catalunya, tant pel que fa al seu ofici com a la seva activitat política i cultural. Com a arquitecte, ja havia firmat l'edifici Montaner i Simon,(ara Fundació Tàpies) el popularment anomenat Castell dels Tres Dragons, i diverses obres de menys volada. Tanmateix, també havia estat un home clau en la presa de consciència política del catalanisme de finals del segle XIX quan va col·laborar en la fundació de la Lliga de Catalunya o, com a president de la primera assemblea de la Unió Catalanista, va signar les Bases de Manresa. A més a més, va presidir els Jocs Florals, l'Ateneu Barcelonès o l'Acadèmia de Bones Lletres.

Abans d'acabar l'any es feu la compra del claustre del convent de Sant Francesc, amb una superfície de 1.350,75 m² i a un preu final de 240.322,60 pessetes, per a construir-hi el nou edifici. El 23 d'abril de 1905

es realitzà la col·locació de la primera pedra de les obres, finançades amb un emprèstit de 600.000 pessetes en obligacions amortitzables, al portador, en dues sèries de 500 i 1.000 pessetes, a l'interès anual del 4 %.Hi van contribuir industrials i financers catalans, il·lustrats i amants de la música, estament que seixanta anys abans ja havia finançat el teatre d'òpera i ballet Gran Teatre del Liceu.

Tres anys més tard, el 9 de febrer de 1908, se celebrà la seva inauguració. L'obra va ser guardonada en el Concurs anual d'edificis artístics, promogut per l'Ajuntament de Barcelona, com a millor edifici de l'any, amb aquests arguments:

«Ha estat relativament fàcil la feina confiada a aquest jurat, car, entre els edificis acabats durant l'any 1908, un d'ells s'ha sobreposat, naturalment i sense vacil·lacions, a tots els altres. El superb edifici de l'Orfeó Català compleix plenament la primera condició per optar al premi del Concurs, car es pot dir ben bé que, per ell mateix, embelleix no sols el seu propi emplaçament, sinó que irradia l'ambient d'art, animació i bellesa a tota la seva barriada...»

L'auditori va ser destinat a concerts de música orquestral i instrumental, així com a interpretacions corals i a recitals de cantants. Tanmateix, al Palau han tingut també cabuda actes culturals, polítics, obres de teatre i, naturalment, les més variades actuacions musicals. Ara com ara continua complint totes aquestes funcions, tant a l'àmbit de la música culta com al de la música popular. ■ **Lluís Amat** | Editor

Els Països Catalans

PASSAT, PRESENT... FUTUR?

#15

La Guerra dels Segadors (II) De la separació de la monarquia hispànica a la mutilació territorial

En el número anterior vam veure el context en el que es trobava el Principat a inicis del segle XVII dins de la monarquia hispànica, sota el govern dels Àustries menors i els seus validos. També vam estudiar les causes i el detonant de la guerra dels Segadors, així com el doble component polític i social de la revolta.

En aquesta entrega, n'observarem els fets més destacats i les seves conseqüències, que acabarien esdevenint com una avantsala de la Guerra de Successió que es produiria a inicis del Segle XVIII i que significaria la fi de les institucions pròpies i les lleis que regien els Països Catalans des de l'edat mitjana. Però no avancem els esdeveniments, retrocedim a poc abans del 7 de juny de 1640.

Els prolegòmens

La tensió social havia anat en augment des de l'inici de la guerra amb França, i cal explicar-ho tant des de la vessant social, com militar i política. Recordem l'obligació d'allotjar els terços espanyols, a part de la intenció de reclutar soldats per una guerra forastera. A més, havien detingut **Francesc Tamarit**, diputat del braç militar i intentaren de fer-ho amb **Pau Claris**, diputat del braç eclesiàstic de la Generalitat o Diputació del General.

Amb aquesta mar de fons, els conflictes entre terços i població civil es van agreujar. Hi havia hagut incidents i morts a Palafrugell, avalots a Granollers, Lloret, Blanes, Sitges, Vilanova... I fins i tot dins dels campaments del Rosselló hi havia picabaralles entre soldats castellans i tropes catalanes. La tensió augmentava arreu: existia una xarxa rural de sotmetents i avisos entre pobles que seria de gran importància en la revolta pagesa que era a punt de començar.

Una data important i que ens afecta per proximitat fou el 27 d'abril del 1640, **Santa Coloma de Farners** va negar l'allotjament a les tropes, com tants d'altres municipis. En aquesta ocasió, però, a la negativa va seguir la visita de l'agutzil reial **Miquel Monrodon**, qui havia ordenat a mitjan març la detenció del diputat Tamarit. La població va acabar acorralant-lo a ell i al seu seguici a l'hostal i va incendiar l'edifici, morint-hi tots. Quan la notícia es va escampar, els habitants colomencs van fer sonar les campanes per fer una crida per evitar les represàlies de les tropes espanyoles que hi havia aquarterades prop de la vila. Gent de tots els voltants, prop de quatre mil homes armats, segons algunes fonts, van respondre-hi i van aconseguir foragitar l'exèrcit. La comitiva era terrible, ja que tot i ser pagesos, estaven ben organitzats: Catalunya tenia una gran experiència en moviments camperols des de les guerres remences que es van produir durant el segle XV.

Però això no va quedar aquí, ja que uns dies més tard el virrei, com a càstig exemplar, va ordenar que Santa Coloma de Farners fos arrasada pels terços. Era el 14 de maig. La van destruir pràcticament en la seva totalitat, així com Riudarenes. La insurrecció popular es va anar escampant ràpidament pel Principat i la mística i l'imaginari col·lectiu també hi prenia part, callia defensar la terra i tots els mitjans hi eren vàlids: els revoltats ja no només perseguïen soldats, sinó també ministres reials, nobles i tots aquells a qui consideraven traïdors i servidors del govern reial. El 22 de maig més de dos mil homes entraren armats a la ciutat de Barcelona i alliberaren Francesc de Tamarit, sense vessar ni una sola gota de sang.

El Corpus de Sang

I així arribem al 7 de juny, dia de **Corpus**. L'arribada dels segadors, treballadors temporers rudes i fàcilment excitables, no feia presagiar res de bo. En una carta dirigida al comte duc Olivares, el virrei **Dalmau de Queralt**, comte de Santa Coloma, va escriure el vespre anterior: "*Muy amenazada está mi vida el día de mañana. Dios se sirva ayudarme para que pueda hacer relación a V. E. del suceso*". Els fets li van acabar donant la raó.

Barcelona va passar tres dies amb aquests aldarulls dels insurrectes: només el primer dia, i quan estaven a punt de calar foc al palau del virrei, alguns consellers, diputats i els bisbes de la ciutat, Vic i Urgell van aturar la massa popular convencent-los que la màxima autoritat de Catalunya havia fugit.

Decebut, els camperols van encaminar-se a les cases dels jutges: les van saquejar i incendiar, i van sembrar el caos arreu. El virrei va tenir una darrera oportunitat d'embarcar-se en una galera que s'acostava, però els amotinats no van permetre que hi atraqués. Això va obligar el dignatari reial a una accidentada fuga Montjuïc amunt.. Els primers que van atrapar-lo no el van reconèixer i s'explica que el seu criat no el va delatar. Però poc després va arribar un mariner i, només de veure'l, va enfonsar-li una daga al ventre. La resta s'hi va acarnissar.

El **Corpus de Sang** va acabar amb uns vint morts, les cròniques són confuses en aquest punt, però totes coincideixen que el poble ras respirava l'aire d'haver foragitat els soldats i els oficials del rei per sempre, la revolta semblava haver triomfat gairebé abans que comencés la guerra de debò. El dia 11, finalment, van marxar.

Així doncs, la revolta pagesa i popular va engrandir la bretxa que separava Catalunya del govern de Madrid. Els diputats catalans tenien una delicada decisió per prendre: dirigir la rebel·lió o pactar amb Olivares. Evidentment, aquesta última no era una

Corpus de sang (guerra dels segadors). Dibuix d'Oriol Garcia Quera, especialitzat en còmic de temàtica històrica, particularment de personatges i episodis de la història de Catalunya.

opció: a Claris, Tamarit i altres dirigents catalans els tocava la difícil missió d'evitar que els enfrontaments entre els catalans es continuessin escampant i, també, d'aturar el poderós Exèrcit repressor que es preparava a les terres de Castella.

El trencament amb la monarquia hispànica. La figura de Pau Claris. L'efímera República Catalana

Quan van arribar els rumors que la cort volia reprimir *manu militari* l'aixecament català, **Pau Claris** va creure que la millor solució era buscar l'aliança francesa: el comerç entre ambdós països era ric i pròsper, la major part dels immigrants a Catalunya eren d'origen francès i, sobretot, el país necessitava defensar-se de les tropes espanyoles. A més, al cardenal **Richelieu**, considerat la mà dreta del rei **Lluís XIII**, li interessava debilitar els espanyols. Ambdós hi guanyaven. Finalment, l'ajut va signar-se en el **pacte de Ceret**, el 7 de setembre de 1640.

Els atacs no es farien esperar gaire: a la tardor d'aquell mateix any, un Exèrcit espanyol amb més de trenta mil homes, comandat pel marquès de **Los Vélez**, va entrar a Catalunya pel sud i va fustigar durament Cambrils i va prendre la ciutat de Tarragona sense combatre, ja que la aquestava ser lliurada pel **baró d'Espanan**, en un acte considerat com una traïció per molts catalans. Claris va ser el responsable de la convocatòria de la Junta de Braços que proclamaria la **República Catalana** el 16 de gener de 1641 i, davant l'imminent perill de setge de la ciutat de Barcelona per part de l'exèrcit castellà, de la posterior acceptació de la sobirania de Lluís XIII sobre Catalunya "*com en temps de Carlemany*", investint el rei francès com a nou comte de Barcelona a canvi de respectar les constitucions i institucions catalanes. Es consumava la separació de la Monarquia Hispànica, no la independència. el Principat s'integrava en el regne de França.

El resultat immediat fou una victòria en la **batalla de Montjuïc**, el dia 26. Però al mateix temps, amb la intervenció francesa, el Principat es convertia en un escenari actiu de la **guerra**

dels Trenta Anys i les batalles van multiplicar-s'hi. Una notícia luctuosa i tràgica, però, canviaria l'esdevenidor del país: **Pau Claris** va morir el 27 de febrer de 1641, probablement emmetzinat (hi ha diverses conjetures sobre el seu sobtat traspàs). Sense aquesta figura cabdal, aquesta aliança amb el país gal ja no seria la mateixa.

La mutilació territorial amb el Tractat dels Pirineus

Dues morts cabdals més van produir-se poc temps després: la de **Richelieu** a la darrera del 1642 i la del mateix rei francès al mes de maig següent. Els seus substituïts respectius foren el cardenal **Mazzarino** i **Lluís XIV**, que només tenia cinc anys. Tot i això, les autoritats franceses van continuar la seva política destinada a desgastar la monarquia espanyola amb el front militar obert a Catalunya. Però l'esclat de la revolta de la Fronda a França va obligar-los a retirar molts efectius del Principat. El 1651 l'Exèrcit espanyol va recuperar **Tortosa** (conquerida pels francesos tres anys abans) i va iniciar el **setge de Barcelona**.

La capital catalana va estar aïllada un any i va patir a més de les vicissituds de l'assetjament armat, una epidèmia de pesta, segons alguns càlculs eleven a 8000 les morts en aquell any, una xifra realment molt elevada. **Joan Josep d'Àustria**, el fill bastard de Felip IV, va entrar a Barcelona l'octubre del 1652 i gran part de les viles i ciutats del Principat tornaren a la sobirania espanyola. La guerra, però, continuaria uns anys més.

Finalment, l'any 1659, Mazzarino per part francesa i Luis de Haro per part espanyola van posar fi a aquella llarga guerra entre ambdues corones en el nefast **Tractat dels Pirineus**, pel qual es trossejava Catalunya, tot establint la serralada pirinenca com a frontera,

A partir del 1700 va prohibir-se l'ús del català en la documentació oficial dels territoris nord-catalans. Val a dir, per tant, que està més que justificada la proclama: "Ni França ni Espanya, Països Catalans"! ■

Els resultats de diumenge dibuixen un panorama inèdit a la política catalana: el PSC guanya per primera vegada les eleccions tan en vots com en escons i els partits catalanistes obtenen el pitjor resultat en vots i escons des del 1980. Tot plegat amb una participació de les més baixes.

Desgranem com ha anat tot més detalladament.

El **PSC de Salvador Illa** és el partit més votat, **aconseguint 42 escons** —9 més que al 2021— i un 28 % dels vots —4,9 punts més—.

L'electorat socialista s'ha bolcat en uns comicis on la clau espanyola s'ha imposat a la catalana: l'anunci de Pedro Sánchez en plena campanya dient que aturava la seves funcions durant cinc dies, alimentant la idea que podia plegar al capdavant del Govern espanyol fruit de la pressió que afirmava patir per part de la oposició, va acabar resultant en un missatge sobri, confirmant que seguia, i apuntant que calia acabar amb la "guerra bruta" de la política.

Precisament aquesta sobrietat en el missatge, sense precisar quines actuacions concretes havien de posar remei a la situació que ell deia voler canviar, fa pensar que tot plegat perseguia una mobilització del seu electorat potencial, que podia percebre que la marxa de Sánchez donava ales al PP i Vox.

Junts obté 35 escons —3 més— i un 21,6 % dels vots —1,6 més—.

Els de Carles Puigdemont han aconseguit salvar els mobles, en tant que dels tres partits que van liderar l'u d'octubre, Junts és l'únic que no ha estat severament castigat a les urnes.

Tot i així, havent posat tota la carn a la graella amb l'aposta del retorn del president a l'exili, les paperetes obtingudes no han estat les suficients per poder posar en entredit de forma clara la victòria d'Illa.

Mereix atenció l'afebliment imparable de l'espai catalanista a la cambra catalana, tradicionalment majoritari, i que ha sofert una fragmentació incessant: de les majories absolutes de la CiU de Jordi Pujol, passant per la de la coalició de Junts pel Sí fins a les forjades entre Junts, ERC i la CUP.

ERC reté 20 escons —13 menys— i un 13,7 % dels vots —7,6 menys—.

Els de Pere Aragonès han sigut la força catalanista més penalitzada amb diferència, amb més de la meitat de suports perduts respecte el 2021, i, es podria afirmar, que no només per l'efecte desgastador de ser al Govern. Aragonès ja ha anunciat la seva renúncia a seguir a la primera línia.

Als republicans se'ls presenta un horitzó immediat on el tripartit d'esquerra comença a sonar, escenari on tindrien la clau de la governabilitat. Amb tot, la desfeta que acaben de patir i els motius que ho han propiciat pot fer-los calibrar bé quin rol voldran adoptar al futur.

El **PP d'Alejandro Fernández** s'ha fet amb **15 escons** —12 més— i l'11 % dels vots —7,1 més—.

La pujada espectacular dels populars s'ha degut al transvasament de vots de Ciutadans, que ha desaparegut: PP, Vox i Cs han mostrat tenir vasos comunicants al llarg de les darreres eleccions catalanes, on la seva suma ha rondat la vintena d'escons i el que ha variat és a quina de les tres opcions ha anat més o menys paperetes.

Però aquesta absorció de Cs no treu que el PP ha vist mobilitzat el seu electorat en un sentit similar que els del PSC: els primers en oposició a Sánchez i els segons en suport.

Vox conserva els 11 escons que ja tenia i aconsegueix l'11 % dels vots —un 0,3 més—. En la línia del PP, els d'Ignacio Garriga han sabut jugar la mateixa carta que el PP en relació a la mobilització del vot contrari al govern Sánchez.

Els **Comuns de Jéssica Albiach obtenen 6 escons** —2 menys— i el 5,8 % dels

Blanes	Vots	%
PSC	4.795	32,21
Junts	2.810	18,9
ERC	1.975	13,3
PP	1.626	10,9
Vox	1.322	8,9
Comuns	970	6,5
CUP	405	2,7
Aliança Catalana	399	2,6

Lloret	Vots	%
PSC	3.109	31,6
Junts	2.031	20,6
PP	1.195	12,1
VOX	1.168	11,9
ERC	1.065	10,8
Comuns	385	3,9
Aliança Catalana	308	3,1
CUP	148	1,5

Tossa	Vots	%
Junts	671	31,9
PSC	494	23,5
ERC	307	14,6
PP	208	9,9
Vox	102	4,8
Aliança Catalana	88	4,2
CUP	71	3,3
Comuns	65	3

vots —1,1 menys—, fruit d'un possible transvasament cap al PSC. Malgrat aquest descens, des del partit han insistit sempre, tan abans com després de les eleccions, que la seva prioritat és impulsar un govern d'esquerra liderat pel PSC.

La CUP es queda amb **4 escons** —5 menys— i un 4,1 % dels vots —2,6 menys—. Seguint la tònica d'ERC, la majoria d'electors que va fer confiança als de Laia Estrada han deixat de fer-ho en aquests comicis.

Aliança Catalana irromp per primera vegada al Parlament amb **2 escons** i un 3,8 % dels vots. Els de Sílvia Orriols han sabut recollir part del desencís envers els partits catalanistes tradicionals i incorpora un nou actor a la cambra.

A banda dels resultats dels partits, la participació ha jugat un paper cabdal. Només un 57,9 % dels catalans cridats a votar ho han fet, el que representa la quarta participació més baixa en unes eleccions catalanes.

Aquesta participació, a més, s'ha distribuït de forma determinant en relació als resultats: els territoris tradicionalment més catalanistes és on més baixa la participació, mentre que als feus espanyolistes és on més ha pujat.

En aquest sentit, en quina mesura s'ha sentit interpel·lat a anar votar un o altre perfil de votant ha resultat decisiu en els resultats.

Pel que fa a casa nostra, a **Blanes** el PSC ha obtingut 4.795 vots —el 32,2 % i un 5,4 més—, Junts 2.810 —el 18,9 % i un 1,7 més—, ERC 1.975 —el 13,3 % i un 7,2 menys—, el PP 1.626 —el 10,9 % i un 8,3 més—, Vox 1.322 —el 8,9 % i un 0,1 menys—, els Comuns 970 —un 6,5 % i un 2,3 menys—, la CUP 405 —el 2,7 % i un 1,7 menys— i Aliança Catalana 399 —el 2,6 %—.

A **Lloret de Mar** el PSC ha obtingut 3.109 vots —el 31,6 % i un 3,7 més—, Junts 2.031 —el 20,6 % i un 3,8 més—, el PP 1.195 —el 12,1 % i un 8,7 més—, Vox 1.168 —l'11,9 % i un 0,3 menys—, ERC 1.065 —el 10,8 % i un 6,2 menys—, els Comuns 385 —un 3,9 % i un 1,5 menys—, Aliança Catalana 308 —el 3,1 %— i la CUP 148 —el 1,5 % i un 1,4 menys—.

I a **Tossa de Mar** Junts ha obtingut 671 vots —el 31,9 % i un 2,6 més—, el PSC 494 —el 23,5 % i un 5,4 més—, ERC 307 —el 14,6 % i un 9,9 menys—, el PP 208 —el 9,9 % i un 7,2 més—, Vox 102 —el 4,8 % i un 0,7 menys—, Aliança Catalana 88 —el 4,2 %—, la CUP 71 —el 3,3 % i un 2,4 menys— i els Comuns 65 —el 3 % i un 0,8 menys—. ■

CIUTADANIA

Anton Rosa
Periodista

Un estudi vaticina que per primer cop en la trajectòria de l'alta cambra europea hi podria haver coalicions de majoria més a la dreta dels lliberals.

Les pròximes **eleccions europees** podrien suposar un punt i a part en la trajectòria de l'alta cambra. Un estudi del Consell Europeu sobre Relacions Exteriors (ECFR, per les seves sigles en anglès) vaticina que per **primer cop en la història** hi podria haver **coalicions de majoria al Parlament Europeu més a la dreta dels lliberals**, un escenari que certificaria la ja pronosticada **deriva cap a la dreta** de l'hemicicle i la davallada tant dels populars com dels socialistes.

L'anàlisi impulsada per aquest think-tank ha elaborat una previsió de com poden quedar repartits els **720 escons** en joc després dels comicis que s'han de celebrar el pròxim mes de juny, basant-se principalment en els diferents sondejos d'opinió que es publiquen als 27 estats membre i tenint en compte també les xifres que els partits han obtingut en altres eleccions europees. Segons aquests pronòstics, els **populistes antieuropeus serien primera força en nou països** (Àustria, Bèlgica, República Txeca, França, Hongria, Itàlia, Països Baixos, Polònia i Eslovàquia) i seran **segons o tercers en nou més** (Bulgària, Estònia, Finlàndia, Alemanya, Letònia, Portugal, Romania, Espanya i Suècia).

"Els resultats indiquen que el Parlament Europeu probablement farà un gir brusc a la dreta després de juny del 2024", assenyala

l'ECFR, que constata que els dos principals grups fins ara, el **Partit Popular Europeu (PPE)** i l'**Aliança Progressista de Socialistes i Demòcrates (S&D)**, seguirien cedint escons, com ha passat en les últimes dues eleccions, mentre que els "grans guanyadors" serien els partits populistes de dreta. Així doncs, el PPE passaria dels 178 escons actuals a 173, mentre que els socialdemòcrates baixarien de 141 a 131.

També patirien un **retrocés important tant els lliberals** -Renew Europe- **com els verds** -Verds/Aliança Lliure Europea (G/EFA)- que passarien de 71 a 61 escons i de 38 a 44, respectivament. A l'altra cara de la moneda, els guanyadors per excel·lència dels comicis serien grups com el d'Identitat i Democràcia (ID), que guanyaria 40 escons i es quedaria com la tercera formació amb més diputats amb un total de 98 diputats, i els Conservadors i Reformistes Europeus (ECR), que obtindrien 18 escons addicionals, elevant-se fins als 85.

El pronòstic per a l'estat espanyol

En el cas concret de l'Estat espanyol, l'estudi considera que hi haurà vot de càstig per al PSOE pel seu acord amb els independentistes catalans per a la reelecció de Pedro Sánchez i situen el PP com a primera força, amb Vox en tercera posició amb un 10 % dels vots. Pel que fa a Sumar, vaticina que perdrà vots en comparació als resultats del 23J. ■

TEATRE DE BLANES

Òscar Andreu presenta

CRIDA ALS OCELLS DE COLORS LLAMPANTS

Fotografia Fede Solera

Divendres, 31 de maig 21 h // 23 €

TT

TEATRE
COSTA BRAVA
SUD

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Diputació de
Girona

www.teatredelacostabravasud.cat

TEATRE DE
BLANES

Abanico's weekend

III PRIDE COSTA BRAVA
LLORET DE MAR

PTAZETA
JUACKO

FORMULA ABIERTA
CHORIZA MAY

AZUCARILLO KINGS
ELS ATRAPASOMNIS
ALEX GUIRADO

VERBENA'M ✦ JÈSSICA PULLA ✦ JOANNE
DJ TARADA ✦ DIANA BINGO SHOW

31 ✦ **1** ✦ **2**
maig **juny** **juny**

Ajuntament de
Lloret de Mar

PRIDE
COSTABRAVA